

Halleluja magistern

En ungdomsroman av

Lars Nilsson

Först publicerad 1977 av AWE/Gebers

Förord

- *Har du skrivit en ungdomsroman? sa sonen förvånat. Den måste jag få läsa.*

Då kom jag på att jag bara har ett exemplar kvar, och även om Micke brukar vara försiktig med böckerna så ... Och om han ville läsa den kanske andra också kunde vara intresserade. Snabbt beslutade jag mig för att knacka in hela texten, exakt som den en gång trycktes, i datorn och lägga ut den på Internet.

Boken skrevs sommaren 1976 och AWE/Gebers gav ut den våren 1977. Vad jag minns fick den mycket blandade recensioner. Stig Malmberg, då min stora författarförebild, höjde den till skyarna i Aftonbladet, medan en recensent surt konstaterade att jag enligt baksidestexten sysslade mycket musik och nog borde fortsätta med det.

När jag skrev den var jag 23 år, nygift och hade just klarat av mitt första lärarår. Sommarlovet, i väntan på att rycka in och göra ett års vapenfri tjänst, tillbringade jag i vardagsrummet i vår tvåa i Handen, framför en uråldrig skrivmaskin som min järnvägsanställda pappa köpt åt mig när SJ gick över till elektriska dylika, och skrev. Efter tredje omskrivningen var jag nöjd.

Många av de miljöer som finns i boken är hämtade ur verkligheten. Ungdomsgården låg vid Vendelsömalmskolan, vars dåvarande matsal också figurerar. Kyrkvägen var som den då såg ut när man gick från Vendelsöalm till Vendelsö kyrka, men kyrkan invändigt är mer hämtad från Brandbergens kyrkolokal, som numera används för andra ändamål.

Detta är ingen nyckelroman men många karaktärer i boken har fått låna drag från folk jag kände och gillade. Men varje karaktär är sammansatt av flera olika personer.

Tidsandan var bland ungdomar starkt vänsterorienterad, och proggen levde kvar. 1976 hade Sverige dessutom beslutat att inte vara med i Eurovisionsschlagern, efter många alternativfestivaler året innan. Punken var fortfarande okänd, syntar nästan likaså.

De som inte gillade progg lyssnade på disco. ABBA var stora, men hade fortfarande inte status av nationallegender. Man var antingen för eller emot dem, och den som skrev boken var tydligt emot.

I skolan hade man fortfarande 40-minuterslektioner, rökrutor och morgonsamlingar. Att få säga du till sina lärare var ingen självklarhet, och i skolmatsalarna serverades det regelbundet torsk i olika varianter.

Mobiltelefoner var helt okända, CD-skivor likaså.

Några förklaringar:

Låtarna som den moderna vissångaren sjunger i början är hämtade ur visprästen Lars-Åke Lundbergs repertoar, kanske mest för att jag hade spelat ihop med honom ett antal år.

Skivan som spelas i kapitel 15 är första sidan på "Commoners' Crown" med Steeleye Span, fortfarande efter alla dessa år en av mina favoritskivor.

Vömmölns Spelmanslag var en norsk akustisk proggrupp.

Synd och Skam var den populäraste rockgruppen i Vendelsö när boken skrevs.

Matteus 7:12 lyder: *"Allt vad ni vill att människorna skall göra för er, det skall ni också göra för dem. Det är vad lagen och profeterna säger."*

Kapitel 1

Gänget samlades klockan halv sju som vanligt. Det var en oskriven regel att de skulle samlas då, en timme innan gården ville släppa in dem.

Från att ha varit tom och öde fylldes Janssons garageinfart med støj och stim på några få minuter. En efter en svängde mopederna och cyklarna in från gatan.

Gänget var inte särskilt stort med det lyckades alltid göra sin närvaro märkbar för omgivningen. Med tre mopeder och fem cyklar kunde de komma upp i en avsevärd ljudstyrka.

Grannarna, som inte kände gängets regler så noga, bävade för den dag då mopederna skulle bytas ut mot lätta motorcyklar och cyklarna mot mopeder.

Innerst inne ville gänget inget illa. Det var aldrig med flit som de störde ron för dem som bodde runt omkring. Det vara bara det att medlemmarna måste hitta på något innan gården behagade öppna sina dörrar.

Jonne hade varit med i gänget i mer än ett år nu. Han hade upptagits i gemenskapen förra året när han började sjuan. Nu var han fjorton och en av veteranerna.

Nyligen hade han varit med om att ta in två nyblivna högstadieelever och avskeda två som hade blivit för gamla. Gänget höll nämligen styvt på att bara högstadieelever fick vara med. Därför var det nuvarande gänget helt olikt det som hade huserat i trakten för några år sedan. Att man fortfarande höll till på Janssons garageinfart berodde på att storebror lämnat över ledarskapet till lillebror för ett år sedan.

Jonne hade inga planer på att försöka bli ledare för gänget. För honom räckte det att få vara med. Förresten skulle han aldrig kunna bli ledare. För att vara det var man tvungen att hålla med en plats där gänget kunde träffas. Någon sådan plats hade inte Jonne. Han kunde inte ställa upp med någon asfalterad garageinfart av den enkla anledningen att hans föräldrar inte hade något eget garage.

Jonne och hans föräldrar bodde i hyreshusen på andra sidan den stora väg som delade förorten i två ungefär lika stora delar. I den delen Jonne bodde fanns det mest stora hyreshus och här på andra sidan var det nästan uteslutande villor. På båda sidor om den stora vägen låg det radhus.

- Jag tycker att gården kunde öppna tidigare, sa en av de nyvalda.

Han hade gått i sexan förra året och då hade han fått besöka gården på helt andra tider. Mellanstadieeleverna, som kallades för den yngre gruppen, hade sin tid mellan halv sex och kvart över sju.

- Nu är småglina där, sa Stöten.

Stöten, det var Jansson den yngre. Stöten var lika gammal som Jonne men han gick i en annan åtta.

- Jag fattar inte vad dom ska på gården och göra, fyllde den andra nykomlingen i.

Alla i gänget önskade att ungdomsgården skulle vara öppen när som helst, Nu släpptes de bara in två timmar per kväll tre gånger i veckan plus varannan lördag.

- Det borde finnas lite att göra också.

Det var Svempa, en av de lyckliga mopedägarna som hade ordet.

- Det enda dom har är ett fotbollsspel, diskoteket och ett ställe där man kan fika.

På den punkten hade Svempa inte helt rätt. Det fanns hobbygrupper också, men där var det inte många som deltog. Det verkade inte finnas något ordentligt intresse för hobbyarbete.

- Dom borde ju åtminstone ställa tillbaka pingisbordet, sa Stöten.

Alla nickade bifall. Pingislokalen hade alltid varit full med folk men i våras hade bordet tagits bort de tider då de äldre var där.

- Ni höll på att bränna sönder bordet med era fimpar, hade gårdspersonalen sagt när de frågade varför bordet togs bort. Det är inte meningen att de yngre ska få spela på ett dåligt bord vara för att de äldre inte kan sköta sig.

I och för sig hade väl personalen rätt. Det hade dessutom varit rökförbud i pingisrummet men det hade få brytt sig om. Nästan alla som gick på gården rökte och de som inte rökte blev snabbt bortskrämda av dimman i lokalerna.

- Vi skulle göra en namninsamling, sa Jonne. Vi skickar runt en lista så kan alla som vill ha tillbaks det skriva på.

- Löjligt, sa Svempa. Vad kan ett litet papper med några autografer göra för nytta?

- Ganska mycket, sa Jonne. Eller också kan vi strejka. Ingen går dit förrän pingisbordet är tillbaka.

- Det skulle göra Leffe och kompani glada, sa Stöten. Ääh, det är ingen idé. Vi kan inte ändra på gården, det är ju personalen som bestämmer.

- Brorsan din va? sa Svempa.

- Va? sa Jonne.

- Som kommit med idéerna alltså?

- Nä, sa Jonne. Det min egen idé. Men brorsan och hans kompisar brukar göra så när dom vill ändra på något.

- Just det, sa Peter, och din brorsa är kommunist och några kommunistfasoner ska vi inte börja med.

Jonne blev tyst. Peter hade rätt. Nisse, Jonnes bror, var kommunist. Han gick på gymnasiet och var med i något som hette Clarté. Jonne visste också att Nisse inte gillade gänget.

- Dom är så reaktionära, sa Nisse. Dessutom är dom fördomsfulla.

Jonne var inte helt säker på vad Nisse menade med de orden. Han visste vad fördomsfull var men kunde inte koppla ihop det med gänget. När han gick i sexan hade han tillsammans med ett par kompisar gjort ett grupparbete om fördomar. Det var en av de få gånger hans grupp hade fått beröm.

- Ett verkligt fint arbete, hade fröken sagt.

Jonne var inte säker på vad i arbetet som var fint. De hade sysslat med Afrika då och gruppen hade helt enkelt berättat hur svarta i Sydafrika och Rhodesia hade det. Sämt som att de fick sämre betalt och inte fick vara överallt. Jonne hade svårt att fatta vad det hade med gänget att göra. I och för sig sa väl någon av dem "zigenarjävel" eller "jude ibland" men det var inget som de menade. Ej han kunde inte tro att någon i gänget hade verkliga fördomar om negrer och indianer osv.

Vad det gällde reaktionärt så hade Jonne bara kommit så långt att han visste att Nisse använde det om folk som han inte gillade. Han använde det till och med mot sina föräldrar ibland.

- Ni nöjer er med att sitta och glo på dumburken och bli matade med undermåliga och fördummande underhållningsprogram och engelska TV-serier, sa han. Varför försöker ni inte göra något?

- Ääh, va ska man göra? brukade hans pappa svara.

Jonne tyckte att Nisse ibland var orättvis. Båda hans föräldrar arbetade. De gick hemifrån på morgonen, pappa före mamma, och kom inte hem förrän sent på eftermiddagen. Sedan lagade de mat och diskade. Det var inte så lätt att göra något sedan, de måste ju vara trötta.

- Och du morsan, sa Nisse. Du är ju inte ens med i facket.

- Det kostar bara pengar.

- Du och dina kompisar brukar inte tala så facket om facket annars, sa hans pappa.
- Ja men det är ju för att medlemmarna inte är aktiva. Ni låter pamparna styra er. Ni måste engagera er.
- Jag röstar på sossarna och handlar i Konsum. Är inte det engagemang?
- Åh herregud ...

När grälen började brukade Jonne smita. Han förstod inte så mycket av dem. Han fattade inte att de kunde tjafsa om det gång på gång. Att de inte tröttnade? Förresten hade han ingen lust att fatta. Han hade nog med sitt eget.

- Undrar om det finns några balla brudar på gården ikväll?

Det var Stöten som tog upp ämnet.

- Bergis, sa Putte. Dom brukar komma ner för att få åka med en sväng på moppen.

Putte var en av de tre lyckliga mopedägarna. Han var en av dem som kunde erbjuda brudarna skjuts någonstans. En cykel räckte inte långt för ett sådant ändamål, inte ens Jonnes cykel med fem växlar.

- Bara man inte går på en nit, sa Svempa. Förra gången tog jag med en som inte ens ville ge mig en kyss efteråt. Det är bättre med dom som har vett att betala för sig.

Svempa var den enda i gänget som hade legat med en brud, i alla fall var han den enda som var någotsånär trovärdig när han påstod det. Ingen i gänget behövde sväva i okunnighet om hans äventyr. Han berättade ofta och mycket efter varje gång. Oftast blev det väl lite för mycket men om man silade lite så fick man nog fram sanningen.

- Förresten, sa Stöten. Tror ni Jesus går förbi idag?
- Säkert, sa Svempa. Dom har stort hallelujamöte i kyrkan ikväll. Har du inte sett affischerna?

Kapitel 2

- Det är ett nytt recept. Jag hoppas verkligen att du kommer att tycka om det.

Anita, hans fru, hade talat. Hon hade sagt vad hon brukar säga.

- Det kommer säkert att smaka bra.

Göran Svedenhök kände sig tvungen att skjuta in det för att ge sig själv mod att gripa in på maten. För det mesta smakade det bra men ibland var det totalt misslyckat. Hans hustru var förtjust i att experimentera med nya maträtter men han själv ville helst äta sådant han var van vid.

- Du är konservativ, brukade hon säga om han någon gång poängterade det.

Troligtvis hade hon rätt. Han var konservativ. Det var bara det att hon fick det att låta så nedlåtande. Det lät som om det var en skam att vara konservativ. Han hävdade sin rätt att få vara det, åtminstone när det gällde matens sammansättning.

- Jag vill veta vad det är jag äter, förklarade han.

Men han var ju tvungen att hålla med om att det behövdes variation någon gång då och då.

- Och så måste jag ju ha något att göra om dagarna, klagade hans fru. Det är så tyst här hemma. Det enda jag kan göra är att leta efter nya maträtter.

Han erkände att hon hade rätt när hon sa att det var tyst. Det yngsta barnet hade nyligen börjat skolan. Från att ha varit ett hem med liv och rörelse på dagarna blev det nu lugn och stillhet. Det skulle ta tid för henne att vänja sig. Det hade varit likadant när den äldste pojken hade börjat skolan för två år sedan. Då hade hon också klagat över att det hade blivit ödsligt.

- Du får väl söka dig något arbete, sa han.

- Var skulle jag få arbete? Undrade hon. Jag har ju ingen utbildning.

- Tja, du kanske kunde börja studera.

Då brukade hon bli tyst. Det där med hennes utbildning hade varit uppe till diskussion ett flertal gånger. Varje gång hade hon ryggat tillbaka, Han antog att det var för att hon var rädd att misslyckas.

Han släppte tankarna på sin frus framtid och bestämde sig för att koncentrera sig på maten. Han såg försiktigt omkring sig. Barnen var fullt upptagna med att äta. Den nya rätten passade visst dem. Men det var inget ovanligt. Båda två var ganska stora i maten.

Leif, den äldste, hade nyligen börjat tredje klass. Till växten var han liten. Herr Svedenhök tipade att han nu hade kommit in i en växtperiod och behövde all mat han kunde få.

Detsamma gällde Per, den yngre av sönerna. Han hade växt snabbt det senaste året. Han var nu ikapp Leif som vägrade ge sig in på några som helst jämförelser när det gällde längden.

Herr Svedenhök förstod honom mycket väl. Han hade själv varit med om att bli omväxt av en yngre bror. Fast det hade inte för hans del inträffat förrän i tonåren. Dessvärre var det inte bara på längden han hade blivit omväxt. Till sin stora förtret fick storebror se lillebror avancera längre i sin karriär. Båda hade valt lärarbanan. Nu var Svedenhök den äldre ämneslärare i matematik och fysik vid högstadiet medan Svedenhök den yngre vid 37 års ålder redan hade hunnit bli rektor. Låt vara att han tjänstgjorde som rektor på mellanstadiet i en landsortskommun, men ändå ...

Han sköt bort broderns framgång och kände maten smälta i mun.

- Vad tycker du? sa hans fru.

- Inte illa, inte illa alls faktiskt. Vad innehåller det?

- Inget komplicerat. Det är lite nötkött kokt tillsammans med blandade grönsaker.

Lars Nilsson: Halleluja magistern . Kopiering utan tillstånd förbjuden.

- Det märks, sa han. Den enkla maten är oftast den bästa.
- Jätteschysst käk morsan, fyllde Leif i.

Göran Svedenhök skakade på huvudet. Varifrån fick barnen sitt ordförråd. Inte för att han undervisade i svenska men han tyckte att språket började försämras. Man påstod ju att ungdomen hade utvecklats sedan han själv tillhörde den, men det här var väl knappast vad man kan kalla utveckling. Degenerering var ordet.

- Ska pappa till kyrkan ikväll? frågade Per.
- Javisst Pellepojken min, svarade Anita.

Göran Svedenhök gav henne en kall blick och hon slog förläget ner ögonen. Hur många gånger hade han påpekat för henne att man inte skulle prata barnspråk med barn? Räckte det med hundra? Knappast.

- Men det låter ju så gulligt, brukade hon säga.
- Det spelar ingen roll, sa han. Du försenar barnens språkliga utveckling.

Hon gav sig alltid. Hon var tvungen att ge sig. Det var ju han som var läraren. Det var han som hade läst barnpsykologi och pedagogik. Det var han som experten. Han återgick till maten.

Den här gången hade hans fru lyckats. Han kände sig lättad. Det kändes så pinsamt de där gångerna det inte smakade så bra. Trots att han varje gång valde sina ord med största omsorg lät det alltid så otacksamt när han talade om att det inte var det bästa han hade smakat.

- Jag vill ju vara ärlig mot dig, tillade han alltid.
- Javisst, sa hon.

Hon visade det aldrig men han visste om att han sårade henne. Han var fullt medveten om det och försökte undvika det. Men han hade en känsla av att det skulle såra henne ännu mer om han ljög för henne. Ungarna ställdes aldrig inför det där valet. De tyckte alltid om maten bara det inte var blodpudding.

”Ungarna”, vilket ord. Hans språk började visst också degenereras.

- Det var gott, konstaterade han glatt när han lade ifrån sig besticken. Har du någon dessert att bjuda på?
- Bara ett paket glass.
- Mums, kom det från Per.
- Vad är det ikväll i kyrkan? undrade hans hustru.
- En sånggudstjänst med moderna religiösa visor, svarade han. Det är en av de nya unga sångarna som kommer på besök. Har du lust att följa med och lyssna?
- Nej, jag har ju barnen ...
- Vi skulle kunna ordna en barnvakt.
- Inte så här sent, det blir så bökigt.
- Som du vill.

Hon hade alltid en ursäkt till hands och vilken den än var så nöjde han sig med den. Ibland sa hans samvete honom att han kanske inte ville ha henne med men han hejdade alltid sådana tankar.

- Visst vill jag ha henne med, sa han till sig själv. Det är bara så att någon måste stanna hemma hos barnen.

Han nickade för sig själv. Någon måste ta hand om barnen. Men han blev aldrig fri från den där känslan att han kanske inte ville ha henne med när allt kom omkring.

Ibland fick han för sig att hon inte passade in i sällskapet. Även om prästen i kyrkan alltid talade om att i kyrkan passade all in så hade han svårt att tänka sig henne i den gruppen av människor.

Konstigt nog hade de träffats i en kyrka en gång i tiden. På den tiden hade hon faktiskt varit lika

aktiv som han. Sedan hade barnen kommit och hon hade förändrats. I gengäld skötte hon deras hem oklanderligt.

Efter glassen satte sig Göran Svedenhök i husets skönaste fätölj och läste dagens tidning. Morgondagens lektioner var redan planerade. Han hade gjort det till en vana att alltid förbereda lektionerna innan han lämnade skolan.

Till en början hade det tagit emot att stanna kvar när alla gick men nu kändes det bara skönt. Han slapp ha dåligt samvete när han gick hem och han slapp arbeta hemma. Han hade på ett klu­rigt sätt slagit två flugor i en smäll.

Hans kollegor var avundsjuka på honom för hans goda arbetsdisciplin. De talade ibland om att de också skulle börja med samma rutiner. Men fortfarande var han den enda i skolan som arbetade på det sättet. De andra verkade inte ha kraft nog att komma igång.

Medan han läste tidningen diskade hans fru. Ibland erbjöd han sig att hjälpa till men då blev han alltid utkörd.

- Köket är min arbetsplats, sa hon.

Det brukade inte vara någon större konst att övertala honom att återvända till tidningen. Han var nöjd med det.

En gång i tiden hade han ansetts vara mycket radikal. Då hade han hävdade att mannen och hustrun ska sköta hushållet tillsammans. Men det var på den tiden han levde ungarliv. Nu när de hade gift sig var teorierna glömd.

Kvart i sju var herr Svedenhök klar med sin tidning. Han hade då läst det som rörde skolan plus kultursidan, inrikes och utrikes. Det övriga ansåg han sig inte ha tid för.

Han vek ihop tidningen och reste på sig.

- Jag ger mig av nu, sade han.
- Gör det.
- Är du säker på att du inte ska följa med?
- En annan gång. Ha det så trevligt.

Han satte på sig den tunna sommarrocken och gick ut. Kvällen var sval och skön.

På grusgången på väg ut mot gatan stannade han till för en kort stund. Det skulle snart vara dags att klippa gräsmattan igen. Han måste tala med Anita om saken. Hon hade tid att klippa den. Han hade ju sitt arbete att tänka på. Han var stolt över trädgården. Under sommarmånaderna var den som ett kollage av färger och former. Buskarna som inringade tomten var stora och täta. Rosorna längs grusgången var praktfulla. På norra sidan om huset stod de sista potatisplantorna för året kvar i landet.

Svedenhöks hade inget sommarställe, så de hade tid att ta hand om sin trädgård. Man såg skillnaden om man jämförde med trädgårdarna runt omkring. De flesta av grannarna hade sommarställen men i gengäld var deras trädgårdar rätt fattiga på blomprakt.

Herr Svedenhök fortsatte ut på gatan. Han tog av åt höger, uppför backen. När han kom till krönet böjde han av åt vänster. Sedan var det raka spåret genom villaområdet fram till den gamla lågstadieskolan. Är var han tvungen att gå ner genom skogen en bit för att komma upp på stora vägen. En kilometer på stora vägen och sedan skulle han vara framme vid avtagsvägen upp till kyrkan.

Gymnastikläraren på skolan brukade alltid propagera för motion.

- Det är bevisat att folk som motionerar regelbundet har större arbetskapacitet är de som litar sig, sa han. Detsamma gäller folk som röker kontra folk som inte gör det.

Göran Svedenhök motionerade regelbundet, dvs han gick till kyrkan och tillbaka två-tre gånger i veckan. Göran Svedenhök rökte inte. Göran Svedenhök kände sig som en frisk och sund människa, full av energi och arbetslust.

Det enda som herr Svedenhök inte tyckte om när det gällde kvällspromenaderna var att han måste passera hörnet. Ja, han kallade det så. Det var ett helt ordinärt gathörn, bildat av en tvärgata till den väg som herr Svedenhök gick till kyrkan. Det fanns många sådana hörn men det här var speciellt. Det var hörn gänget hade sitt tillhåll.

Gänget var troligtvis det enda som kunde få herr Svedenhök att tappa fattningen. Rektorer och SÖ-folk hade han ingen som helst respekt för. Han skulle helt lugnt fortsätta sin lektion om Jonas Orring (då generaldirektör för Skolöverstyrelsen) kom in för att inspektera. Han skulle utan att darra på manschetterna kunna säga några sanningens ord till skolans försmalade bråkstakar. Ja, han intalade sig själv att han till och med skulle kunna tala vid Speakers' Corner i London utan att känna så värst mycket nervositet.

Gänget däremot ... blotta åsynen av dem fick honom att tveka. Detta gällde förstås inte på skolan. På skolan existerade inte gänget, i alla fall inte när det gällde Göran Svedenhök. Det hörde till spelets regler.

Den här kvällen gjorde han precis som han brukade göra alla andra kvällar när han skulle passera hörnet. I god tid såg han sig omkring. Han ville inte att någon annan skulle iaktta vad som hände. Det här var en sak mellan honom och gänget.

Han hade då och då funderat över om han inte skulle ta en annan väg till kyrkan. Han kom dock alltid fram till att det inte fanns någon egentlig anledning. Varför skulle han ändra sina vanor? Det vore ju att anse sig besegrad. Så lätt fick han inte ge upp. Han fick inte ge upp över huvud taget.

Den här kvällen var gänget där. Han hörde rösterna genom buskagen. För övrigt var vägen fri från människor och Göran Svedenhök bestämde sig för att passera.

Han vidtog de vanliga förberedelserna. Armarna utmed sidorna och blicken framåt. Han sträckte på sig. Så tänkte han ut en melodi att vissla lite lågt på. Det blev psalm 365, Sorgen och glädjen. (Enligt den gamla psalmbokens numrering.) Herr Svedenhök hade alltid varit attraherad av svenska folkliga koralmelodier.

Allt var klar för passage. Herr Svedenhök nollställde sig och ökade takten. Med långa, raska steg närmade han sig hörnet. Vad som än hände så skulle han inte låtsas om det.

- Se upp grabbar, väste Stöten. Jesus kommer.

Diskussionen tystnade. Nu var det viktiga saker på gång.

- Tror ni han reagerar idag? sa en av "smågrabbarna", dvs. en av sjuorna.
- Knappast, sa Stöten. Han har nog gett sig fan på att inte visa något.
- Han kanske inte vet att vi menar honom, sa Janne, dvs. "smågrabben".
- Va inte så dum, sa Svempa. Det är klart han vet. Annars skulle han ju vända sig om för att se vem vi skrek åt.
- Han kanske inte hör oss, sa Janne som ivrigt försvarade sin teori.
- Visst hör han, sa Jonne. På timmarna hör han i varje fall vartenda litet ord man råkar viska.

Jonne var den enda som hade Jesus som lärare. Därför försökte han alltid hålla sig i bakgrunden när Jesus passerade. Han ville ju inte riskera något.

Man kunde fråga sig varför just herr Svedenhök råkade illa ut. Gänget frågade sig det sällan. I alla fall erkände ingen det. För gänget var det en självklarhet. Han skulle retas.

Kanske var det för att han var religiös? Men det fanns många andra i närheten som var religiösa. Jesus till kyrkan medan andra var med i maranata eller Frälsningsarmén.

Lars Nilsson: Halleluja magistern . Kopiering utan tillstånd förbjuden.

Kanske för att han var lärare då? Men andra lärare klarade sig och Jesus var inte impopulär hos sina elever. Tvärtom.

Troligtvis retade man Jesus för att han för gänget stod för allt det där som de var rädda för. Gänget var rädda för att växa upp och bli vuxna. Deras dröm sträckte sig inte längre än till att bli arton och få ta körkort och kunna köpa mellanöl utan att legitimera sig. De var rädda att bli bundna till en familj och behöva jobba hela dagarna.

De var rädda för att vara annorlunda. Jesus var annorlunda. Nästan alla andra lärare gick i skjorta och byxor. Jesus hade alltid kostym. De andra rökte, det gjorde inte Jesus. Dessutom var han religiös, och han försökte aldrig dölja det. Kanske fanns det ingen anledning till att det blev just Jesus. Kanske berodde det bara på slumpen. Gänget brydde sig aldrig om att tänka efter.

- Nu kommer han, sa Stöten. Börja.
- Jesus, Jesus, vår Herre, skrek Svempa.
- Halleluja, stämde all i. Halleluja!
- Gud vare med dig!
- Halleluja!
- Låt oss bekämpa våra synder!
- Halleluja!

Gänget trivdes. Dagens show hade börjat. Alla religiösa fraser de kunde togs fram och alla följdes av ett rungande Halleluja, Det hela slutade med ett rungande gapskratt.

- Nu får ni vara tysta, skrek någon från Janssons vardagsrumsfönster.
- Okey morsan, skrek Stöten tillbaka. Vi ska skärpa oss.
- Tänk er, sa Svempa beundrande. Led Zeppelin nästan terrade ihjäl stackars Kojak (amerikansk flintskallig TV-deckare spelad av Terry Savalas) på ett flygplan en gång.
- Rätt åt biljardbollen, sa Peter.
- Vad sysslar dom med? undrade herr Jansson utan att släppa blicken från TV-rutan.
- Jag vet inte, sa hans fru.
- Stäng fönstret i alla fall. Det drar.
- Ja, ja, jag ska.

Kapitel 3

Såsom alltid slutade ropen även denna gång. Utan att han lade märke till det försvann de. Det var som om de tonades ner, sakta och försiktigt, av någon van ljudtekniker.

Varje gång han hade gått förbi och ropen hade upphört så undrade han om det verkligen hade hörts några rop. Det kanske var något som bara försiggick i hans egen fantasi. Alltihop verkade så överkligt, som om det inte existerade.

Ibland funderade han över om det bara var han som var utsatt för gängets rop. De kanske terroriserade alla vuxna människor som passerade deras hörn? De kanske hade ett register på saker att skrika åt olika människor? Vad visste han?

I tidningen läste han då och då om hur äldre, och även yngre för den delen, blev utsatta för gäng. Det var raggare och fulla tonåringar. Det hände på festplatser och i tunnelbanan. Men i tidningens reportage var det alltid tal om direkt våld. I det här fallet var vapnet psykisk terror. Han tyckte det nästan var värre. Fysiskt våld kunde man i alla fall ge en beskrivning av.

”Han kastade fyra stenar varav tre träffade. En av dessa stenar, en kantig sten vägande ett halvt kilo, orsakade ett komplicerat benbrott en bit under knät.”

Någon sådan beskrivning skulle han aldrig kunna ge. Han kunde återge orden men aldrig beskriva deras verkan. Hur djupt trängde de? Bara han själv kunde ge besked och han kände att han inte kunde prata om det. Ingen läkare skulle med röntgen kunna fastställa det heller.

- Nej, sa han till sig själv. Göran, tänk på något annat.

Han letade i sina tankar. Vad skulle han välja för alternativ? Visst ja, den kommande gudstjänsten, med moderna religiösa visor. Ja, han var ingen överdriven vän av dem.

En gång i tiden hade han hört till gruppen som ständigt vill förnya ritualer och musik i kyrkan. Det var på den tiden han studerade. Då hade han propagerat hårt för att föra in ny musik och förenkla texterna. Det var jazzen han ville föra in.

Nu för tiden fanns jazzen där i gudstjänsterna. Men inte det slags jazz han hade tänkt på. ”Hans jazz” byggde på melodier och improvisationer över melodierna. Nu var jazzen i stället mäktiga klangmattor som breddes ut över åhörarna. Det fanns inga melodislingor eller rytmer som man kunde följa med i.

Göran Svedenhök förstod sig inte på dagens musik, vare sig den kallades pop eller jazz. Därmed inte sagt att han fördömde den. Tvärtom, när hans kollegor förfasade sig över elevernas musiksmak försvarade han den.

- Vi säger att deras musik är rå och okultiverad, brukade han säga. Men det är ju precis vad våra föräldrar sa om vår musik. Inte brydde vi oss om det och vi fick ju rätt till slut. Glöm inte att både Duke Ellington och Louis Armstrong dog som stora män. Charlie Parker räknas till klassikerna nästan. Det går kanske likadant med popen. Beatles är ju redan erkända. När vi fördömer popen måste ju eleverna tycka att vi är lika idiotiska som vi tyckte att våra föräldrar var när de fördömde jazzen. Därmed inte sagt att jag tycker om Kiss och Sweet och allt vad de heter.

Så herr Svedenhök ställde pliktskyldigast upp när popvisångarna kom till kyrkan med sina nya sånger. Han tolererade dem och erkände deras existens, varken mer eller mindre.

- Välkommen Göran.

Prästen stod vid ingången och hälsade på besökarna.

- Tack.

- Trogen som vanligt, sa prästen och skrattade.

Lars Nilsson: Halleluja magistern . Kopiering utan tillstånd förbjuden.

- Javisst. Hur verkar det.
- Inte så värst många.

För att vara en förortskyrka var den här kyrkan ovanligt välbesökt. En kyrka i närheten hade enligt ryktet bara fyra-fem besökare. Här brukade det vara åtminstone femton stycken. Elaka tungor förklarade det med att kyrkan låg mitt emot ålderdomshemmet, Tyvärr kunde man inte förneka riktigheten i den förklaringen eftersom pensionärerna utgjorde en stor del av besökarna. Men det sa inte hela sanningen. Kyrkan hade ofta besök av ungdomar, inte bara konfirmander, och man hade både barnkör och ungdomskör, så nog fanns det hopp för framtiden.

Det var en modern fyrkantig träkyrka med altaret i ena hörnet. Kyrkan saknade fasta bänkar, istället hade man eleganta stolar med stoppning. Den s.k. predikstolen var för dagen flyttad. Predikstolen var egentligen en vanlig talarstol om dock något utsmyckad. Den anspråkslösa altarringen stod kvar på sitt vanliga ställe.

Ungdomarna hade förra året flyttat på altarringen när de framförde en s.k. pop-opera om Jesu liv och det hade väckt protester från många församlingsbor. Prästen hade försvarat ungdomarna och påpekat att de hade haft fullt hus tre kvällar i rad.

- Välkomna allihop, sa prästen när alla hade satt sig. Som ni vet har vi besök idag av Bengt Göransson, en av våra moderna religiösa visdiktare. Jag säger inte mer utan lämnar över ordet till dig Bengt.
- Tack.

Bengt Göransson såg ut över församlingen. Kanske var det en ovanlig publik för honom eftersom den mest bestod av pensionärer.

- Temat jag hade tänkt använda ikväll är Herrens lidande tjänare. Jag har lagt ut textblad på stolarna så att v ska kunna sjunga tillsammans i anknytning till det tema. Men innan vi börjar sjunga skulle jag vilja läsa ett bibelord ...

Han tog upp en bibel och började bläddra.

- ... det är ur Jesaja. Jesaja 53:3 och framåt ... "Föraktad var han och övergiven av människor, en smärtornas man och förtrogen med sjukhet ..."

Herr Svedenhök kände igen passagen. Det var ett av hans favoritställen i bibeln.

... och genom hans sår skola vi bli helade."

- Jag tycker att orden får tala för sig själva, sa sångaren. Låt oss sjunga en sång på samma tema, Det är nummer 7 på bladet, Vi tar första versen två gånger så får alla en chans att vara med.

Han slog ett par ackord som förspel och sedan tog han upp sången.

- Ett skrik i Guds natt ...

Göran Svedenhök rörde på munnen i takt med musiken. Han ansåg sig själv vara komplett omusikalisk och därför sjöng han bara med när det var sånger han kunde ordentligt, t.ex. välkända psalmer. Det var nog fler som följde hans recept, för sången fick inte alls den kraft den borde ha fått med så många sångare. Längst fram hörde han någon som sjöng falskt gång på gång.

Han kunde urskilja när någon sjöng falskt. När musikläraren på skolan påpekade att det tydde på en icke föraktlig musikalitet så viftade herr Svedenhök bort det.

- Det hör ju alla.

Det retade honom varje gång någon sjöng falskt. Antingen kunde de hålla tyst eller också göra som han gjorde.

- I sången sjöng vi om hur Jesus dog på korset. Det är något mycket viktigt. Dels led Jesus för våra synder, dels led han för sin tro. Han gav inte upp för att folk skrek glåpord eller försökte döda honom. Han kämpade vidare. Sång nummer tre handlar om uppståndelsen. Det är från början en

italiensk melodi. Vi ska försöka sjunga den i två grupper. Alla flickor i alla åldrar sjunger där det står 1 och vi pojkar där det står 2. Refrängen, dvs. Hallelujat, sjunger vi tillsammans.

Herr Svedenhök brydde sig inte om sångbladet. Han hade aldrig tyckt om sången Dina händer.

- Den låter svensktoppsaktig, brukade han förklara.

Den här gången var det inte för att sången hade svensktoppskaraktär som herr Svedenhök inte hängde med. Några ord från sångaren hade fått igång hans tankar.

Han hade pratat om herrens lidande tjänare och han hade nämnt glåpord. Det kanske fanns en mening bakom glåporden? Kanske för att pröva hans tro? Gänget kanske gav honom chansen att bli en herrens lidande tjänare.

Men varför skulle just han bli utsatt? Varför skulle just han lida?

Sången tog slut och sångaren fortsatte prata, Han läste ett brev utsmugglat från en präst i Chile. Det handlade om tortyr och förtryck. Han sjöng en sång från Chile. Sedan läste han ett brev till, denna gång från en fängelseintern.

- Sång fyra på bladet passar bra, sa han efter brevet. Eftersom den är ganska ny sjunger vi första versen två gånger.

Herr Svedenhöks blick började irra över bladet. Han måste ju se texten om han skulle kunna röra på munnen i takt.

Aaaah, där var den. Nummer fyra ”Kärleken ler bak lås och murar ...”

Kapitel 4

- Okey, ni får komma in nu!

Leif öppnade portarna till ungdomsgården. De som hade stått utanför och trängts försvann in och hängde av sig sina ytterkläder för att sedan gå in i de egentliga gårdslokalerna.

”Ytterkläder lämnas i garderoben” stod det på en skylt. I dörren mellan garderoben och de övriga lokalerna stod en kille och kollade att regeln följdes.

”Ingen rökning” stod det på en annan skylt i garderoben. Men den gällde bara garderoben. Överallt annars var det fritt fram för cigaretter och pipor.

Inne i caféet stod Kerstin och placerade ut askfat på borden. Askfaten var alltid undanplockade på de yngres tid. Ville de yngre röka fick de gå ut, inomhus var det förbjudet.

- Jag vet att det är många av er som röker, hade Leif sagt till dem när frågan fördes upp, men jag vill helst att det inte blir fler.

Många yngre gillade att Leif sa ifrån. De ville slippa tobaksröken. De gick oftast troget tre gånger i veckan när de ännu var sexor men sedan slutade de helt när de kom upp i sjuan. Kvar blev nästan bara rökarna. De andra stod inte ut då röken redan efter en halvtimme låg som en dimma över lokalerna.

- Vi går väl in direkt, sa Stöten, och kollar in läget.

Ingen sa emot honom. Cyklarna och mopederna parkerades ute på gården.

- Hejsan, sa Leif när de passerade dörren.

Gängets medlemmar nickade. De respekterade Leif.

- Något spännande på gång? undrade Svempa.

- Javisst, Brigitte Bardot på besök och porrfilm i diskoteket, sa Leif och log. När allvarligt talat, vi får besök framåt kvällen har det sagts.

- Inte Frälsis va?

- En, en sänggrupp av något slag.

- Ballt!

Gänget hängde av sig och försvann in i lokalerna. Snabbt splittrade de upp sig i smågrupper och gick åt olika håll.

Jonne följde med Peter och Stöten in i fiket. Där var ruljangsen redan igång. Folk satt och fikade och spelade kort. I ett hörn satt ett par med ett schackbräde. TV:en i andra hörnet visade en långfilm och från diskoteket hörde man svagt hur Gloria Gaynor spelades.

- Vad ska ni ha idag? sa Kerstin.

- Var sin kaffe och bulle, sa Stöten. Jag pröjsar.

- Kontant hoppas jag?

- Javisst, en annan har ju fått veckopengen idag.

- Undrar var det är för en sänggrupp? sa Stöten.

- Inte frälsis i alla fall, sa Peter. Det räcker för mig, Vad som helst bara det inte är frälsis.

Frälsis var den allmänna beteckningen på alla religiösa grupper.

Cigaretterna kom fram på bordet. Peter och Stöten tog fram var sitt paket John Silver. Givetvis utan filter.

- Den har så fyllig smak.

Cigaretter med filter var ute.

- Det är som att ligga med en brud och använda gummi, brukade Svempa säga,

I brist på erfarenhet var de andra tvungna att hålla med honom om det. Kondomer var också tabu.

- Ska du inte ha en? sa Peter till Jonne.

- Nej.

- Jag bjuder.

- Jag vill inte.

- Varför inte?

- Jag tycker inte om det.

- Rädd om hälsan va? Farsan har rökt i trettio år och han är frisk som en nötkärna.

- Du kanske inte går över gator heller, sa Stöten.

- Sluta nu, ni vet att jag inte röker.

- Okey, det är din ensak.

Jonne var tillsammans med Janne och Ola, den enda i gänget som inte rökte. Men Janne och Ola hade börjat ta en cigarett då och då. Jonne var rädd att de skulle börja på allvar, Då skulle han få svårt att stå emot.

Peter och Stöten tände sina cigaretter. Röken spred sig åt Jonnes håll också. Han blev irriterad av den men han sa inget. Han visste att han också fick i sig en hel del nikotin och tjära trots att han inte rökte. Nisse hade talat om det och berättat om "rökarnas terror". Det var inte utan att Jonne höll med. Men han sa aldrig något om det till gänget. Nisse var stämplad som kommunist och den stämpeln ville Jonne undvika.

Peters och Stötens cigaretter blev till fimpar. Av bullarna blev det bara smulor kvar och kaffet försvann ner i törstiga strupar. Grabbarna reste sig och gick till diskoteket.

Även inne i diskoteket började luften bli tjock av rök. På sofforna längs väggarna satt man och lyssnade. På golvet i mitten dansade tjejerna. Killarna dansade nästan aldrig.

Möjligtvis dansade kollar på pluggdanserna. Men de gjorde det aldrig innan de hade fått i sig ett par öl.

- Jaså dansade jag på pluggdansen? Ja, jag minns inte så noga, jag var så jävla packad förstår'u.

Så gick snacket efteråt. Men alla mindes att de hade dansat. Det flesta tyckte att det var roligt. Alkoholen var bara ett försvar, en mur att sätta upp.

Musiken låg som en tjock, klubbig gröt över diskoteket. Här sparade man inte på volymen. Discjockeyn hade egentligen inte behövt någon volymknapp på förstärkaren, det hade räckt med av och på.

De senaste topplåtarna dånade ut från högtalarna. För den oinvigde lät de säkert likadant. Ett lagom rytmiskt soulskval med markerad bas och stråkar i bakgrunden, texterna bara korta ramsor ... "That's the way, aha, aha, I like it ..." Den invigde kunde skilja ut låtarna i strömmen. Där var Donna Summer som stönade, Barry White som mumlade och så givetvis Tina Charles. Då och då smögs någonting av Bachman-Turner Overdrive, Kiss eller Sweet in i smeten.

Jonne såg att Stöten hade något att säga. Han såg att han rörde på munnen, men han hörde inte vad han sa. I dånet från högtalarna gick det möjligen att prata med varandra om man skrek i varandras öron, annars kunde man lika bra ge upp direkt. Stöten märkte att ingen hörde och tystnade.

I ett hörn satt Svempa med en tjej. Jonne såg hur Svempa försökte lägga armen om henne och hur hon skakade av sig den. Svempa krattade och skrek någonting i hennes öra.

Själv var Svenne kör i en tjej i sjuan. Hon var ganska liten och hade långt, halvmörkt hår. Han visste inte vad hon hette men han visste var hon bodde. Då och då fick han för sig att han skulle

gå fram och prata med henne men han hade aldrig vågat. Han var rädd för att bli avspisad och utskrattad. I gänget talades det mycket om att skaffa brudar men det talades aldrig om att vara kär i någon.

Musiken slutade tvärt. Mitt i en skiva bröt discjockeyn. Från hörnet hördes ett kort skrik. Det var någon som inte hann ställa om sin röst från diskoteksvolym till vanlig samtalsvolym.

- Klockan är halv nio, sa discjockeyn. Vi ska avbryta diskoteket en stund. Vi har en sånggrupp på besök.

Tre killar och två tjejer kom in. Två av killarna och en av tjejerna hade gitarrer, den tredje killen en mandolin och den andra tjejen en tamburin.

- Det här är Lasse, sa discjockeyn och pekade på en av gitarristerna. Han gick på gården för ett par år sedan. Med sig har han gruppen Röda Nävar. De får presentera sig själva.

Killen som hette Lasse tog över och presenterade medlemmarna.

Vi ska spela lite musik som ni kanske inte är så vara vid, sa han. Det här är musik som vi tycker om och som vi tycker har något att berätta. Vi ska försöka tala om vad låtarna handlar om också.

- Den första låten, sa tjejen med gitarr, heter Rocksamba och är av Hoola Bandoola Band. Den handlar om att vissa säger till oss att vi inte kan ändra på världen ...

- Men det kan vi, sa Lasse, om vi bara går samman.

De spelade en introduktion på gitarrerna och sedan kom sången. En sjöng versen och de andra kom in på refrängen.

Jonne tyckte att det lät bra. Det svängde om dem och de sjöng snyggt. Låten kände han igen. Nisse hade den på skiva.

Låten tog slut och gitarrernas sista ackord hängde kvar i luften. Publiken applåderade lite tveksamt. Än hade inte ledarklickarna på gården bestämt om gruppen var bra eller inte. Innan det beslutet kom skulle applåderna bara bli tveksamma.

Stöten och Peter skakade på huvudet. I dörren stod Janne och Ola och hänlog. Janne sa något till Ola och sedan försvann de.

- Nästa låt, sa killen med mandolinen, är skriven av Victor Jara. Victor Jara var en chilensk sångare som blev avrättad efter militärkuppen. Han blev nedskjuten på fotbollsstadion i Santiago där man hade samlat en massa fångar. Det påstods att innan han sköts ledde han en protestsång bland fångarna mot militärjuntan. Vi ska sjunga men översatt så betyder det "En arbetares bön".

Den här gången spelade mandolinen melodin på introduktionen. När sången kom in viskade Stöten något till Peter. Peter nickade. Han vände sig mot Jonne och förde meddelandet vidare.

- Djävla kommunister, sa han.

Jonne nickade motvilligt. De reste sig och gick.

- Farsan säger att kommunisterna håller på att förbereda en revolution, sa Peter.

De satt åter i fiket. Den här gången spelade de kort.

- Bergis, sa Stöten. Det vore likt dem.

Jonne la sig inte i diskussionen.

Sånggruppen hade visst slutat, för de hörde hur diskoteksmusiken satte igång igen. En del reste sig och drog sig mot musiken. Andra kom tillbaka till fiket.

- Har ni sett på Eva, sa Peter.

Blickarna vändes mot en tjej ur Stötens klass.

- Hon har varit och handlat.

Stöten reste sig och gick mot henne.

- Sāja lilla fröken, sa han. Sämt här ska vi inte läsa. Det är inte bra för hälsan.

Han ryckte åt sig tidningen hon hade i handen.

- Lågg av!

- Du är väl ingen kommunist va?

- Vad är det för tidning? sa Peter.

- Chilebulletinen. Tjejer borde hålla sig till svensk Damtidning eller Hennes.

Eva försökte ta igen sin tidning men Stöten slog henne på baken med den istället.

- Låmna tillbaka tidningen, sa en samlad stämna.

Stöten vände sig om och såg förvånad på Leif.

- Det är ju bara kommunistiskt.

- Det är hennes sak, sa Leif, Ge tillbaka tidningen nu.

Motvilligt räckte Stöten fram den till Eva. Men han sa ingenting.

Kapitel 5

Ungdomsgården tog slut för kvällen och alla besökare fick lov att palla sig hemåt. Från att ha varit en tyst plats med endast några hänglande par blev utanför gården fylld med liv. Det hojtades och skreks, mopeder startades och någon förbannade gården som inte kunde hålla öppet längre.

- Det borde vara deras förbannade skyldighet, sa Stöten. Farsan betalar skatt i massor och lite ska han väl ha för det.
- Det är pamparnas idé, sa Janne. Dom fick säkert gå och lägga sig tidigt när dom var små. Nu tar dom hämnd genom att tvinga alla ungdomar i säng redan klockan tio.
- Natti, natti, sov gott små barn, sa Svempa som höll tjejen från diskoteket i handen.

Gårdens besökare splittrade upp sig och försvann hem på mopeder och cyklar och till fots. En och annan fick leda cykeln på grund av ett försvunnet ventilgummi eller ett häftstift i däck. Stöten trampade ner kvällens sista fimp i asfalten.

- Ska vi hem till mej en stund? sa han.

Ingen sa emot.

- Men ta det lugnt med mopparna, sa han. Grannarna älskar dom inte precis.
- Vi kanske skulle kunna få grannarna med oss, sa Jonne. Få dom att skriva på en namnlista om att gården skulle få vara öppen längre.
- Namnlistor är till för kommunistpack, sa Svempa.
- Och inte mina grannar, sa Stöten. Dom tror att gården är det värsta knarkarnästet i stan. ”Å ni skulle se hur dom står och hänglar utanför, unga flickor och pojkar. Att kommunen låter det fortsätta.

Efter sånggudstjänsten hade det blivit kaffe och diskussion i församlingssalen som låt i anslutning till kyrkan. Först hade sångaren mer eller mindre intervjuats av besökarna och sedan gled diskussionen in på kyrkans utsmyckning. Vissa var inte speciellt förtjusta i den mycket sparsamma utsmyckningen och de nästan helt kala väggarna.

- Man måste känna religionen när man kommer hit, sa någon. Nu är det så tomt. Jag har svårt att känna Guds närhet med kala väggar och golv utan mattor.

Han hade fått stöd för sina åsikter från många.

- Vi måste hjälpa folk att komma till kyrkan och uppleva något.
- Jag tror att de får sådan hjälp om kyrksalen bli vackrare inredd.

Andra, däribland herr Svedenhök och prästen, hade försvarat kyrkan i dess nuvarande skick.

- Man måste känna Guds närhet i de små detaljerna, sa prästen.
- Jag tycker att stora stenkyrkor känns så fientliga, sa Göran Svedenhök. Man känner sig så liten och betydelselös inför allt det storslagna. Jag tror tvärtom att en liten, sparsamt utsmyckad kyrka gör att folk känner sig hemma.

Diskussionen hade inte lett till något. Utsmyckningsivrarna hade gått hem lika övertygade som de kom om att vackra saker hjälper folk att tro. Deras motståndare var fortfarande förvissade om att kyrkan var bäst som den var. De senare hade favören att ha prästen på sin sida. Mot hans vilja ändrades ingenting.

Herr Svedenhök kände sig belåten när han gick hemåt. Gudstjänsten hade varit bra och samkvämet efteråt var en fin chans att få träffa människor. Han trallade belåtet på en sång han hade lärt sig under kvällen.

- Den är inte så pjåkig, tänkte han för sig själv.

Han slutade tralla. Han närmade sig hörnet. Omedvetet förberedde han sig för en konfrontation. Det var likadant varje gång, när han passerade väntade han på ropen. För det mesta kom de. Då sträckte han på sig, tittade rakt fram och låtsades som om han inte hörde. Han fick inte låta gänget veta hur djupt de träffade. De fick inte ana att sammanbrottet var nära. Han fick inte visa för fienden att han var skadad. Det hade han lärt sig under sin militärtjänstgöring.

"Vad ni än gör så visa inte er underlägsenhet", hade hans överordnade sagt. Så när ropen följde honom låtsades han som om han nonchalerade dem.

Värst var de gånger det inte kom några rop. De gånger gänget var där och han gick förbi men ingenting hände. Hade de slutat? Troligen inte. De skulle aldrig sluta. Det här skulle fortsätta i all evighet. Alltid skulle ropen höras. Det skulle ständigt bildas nya gäng som lärde av de gamla. Han skulle aldrig bli fri från det.

De kanske inte alltid upptäckte honom? Det måste de göra. Han var alltid fullt synlig. Ibland när ropen uteblev ville han vända sig om och se varför de inte skrek. Men han tvingade sig själv att låta bli. Det vore att bekräfta att han hörde ropen som han inte låtsades om.

Så han fick gå där och vänta på ropen som inte kom. Ibland kom de ändå när han nästan passerat, ibland uteblev de helt. Det verkade ingå i tortyren som han tvingades gå igenom. Han skulle aldrig få känna sig säker. Det innebar ändå en trygghet att alltid få höra ropen. Den tryggheten skulle han inte få uppleva. Han skulle knäckas totalt.

Han närmade sig hörnet. Vad skulle hända? Rop eller tystnad?

Mopederna var tysta. Det enda som hördes från hörnet var ett relativt lågmält samtal. Vanligtvis kunde gängets röster höras över hela kvarteret men nu var man tvungen att gå nära om man skulle uppfatta något.

- Jag fattar inte att dom släpper in såna där sånggrupper på gården, sa Janne.
- Det är ju en del av kommunisternas plan fattar'u väl, sa Peter. Dom vill ju störta hela jävla samhället.
- Men dom sjöng bra, sa Svempas brud.

Alla stirrade på henne. Tjejen sa något. Det var ovanligt. I gänget hade inga tjejer någon talan. I skolan kunde de få snacka så mycket de ville men i gänget var det grabbarna som sa något.

- Bra, sa du, sa Svempa. Jag tyckte att dom gol som skrämnda hönor.
- Hönor gal väl inte, sa tjejen.
- Ä, skit i hur jag säger det. Du fattar mycket väl vad jag menar.
- Du ska inte blanda ihop vad dom sjöng och hur dom sjöng. Även om du inte gillar låtarna dom sjöng så måste du hålla med om att dom sjöng bra.
- Ä lägg av va! Det är ju en del av deras plan. Om folk tycker att dom sjunger bra så lyssnar dom ju på vad dom sjunger också. Dom var kassa.

Annika svarade inte. Hon såg inte speciellt glad ut. Svempa försökte lirka med henne och sträckte ut en arm för att dra henne till sig.

- Du är väl inte sur va?
- Det kan du lita på. Och tafsa inte på mig.
- Tyst! Jesus kommer.

Det var Stöten som hade upptäckt honom.

- Ska vi ha bönemöte? sa Peter.
- Nä, sa Stöten, vi får inte störa grannarnas goda sömn.

Herr Svedenhök gick förbi. Han var osäker. Utanpå syntes ingenting men inuti var hans nerver i uppror. Han kände hur hjärtat slog snabbare och hur blodådrorna spändes. Hans blick ville vrida sig åt höger men han lät den inte göra det. Han skulle stirra rakt framåt.

Det var tyst omkring honom. Mopederna dånade inte och inga rop hördes. Han kunde inte ens höra gänget prata. Hade de blivit stumma? Hade de glömt bort honom?

Ser ni mig inte? Här är jag! Skrik då! Ropa som ni brukar! ville han skrika åt dem. Men en ämneslärare i matematik och fysik skriker inte åt ungdomar på gatan. Speciellt inte tysta ungdomar och absolut inte klockan tio en kväll.

- Okey vi ses imorgon, sa Svempa. Ska du med, gullet?
- Fan heller, sa tjejen. Du kan skaffa dig en annan tjej att tafsa på!

Killarna såg på henne. Det var tur att inte alla var sådana. Svempa fick fart på sin moppe och försvann uppåt, de andra följde honom. Tjejen började gå hemåt.

Jonne och Stöten blev kvar till sist.

- Det är kanske bäst att jag också sticker, sa Jonne.
- Kanske det.
- Vi ses i morgon.
- Ja.

Han hade knappt fått fart på cykeln förrän han var ikapp Annika, tjejen Svempa hade haft med sig.

- Hoppa upp bakpå så skjutsar jag dig, sa han.
- Kan jag lita på dig?
- Ja.

Hon hoppade upp. Hon visste inte om hon skulle tala om var hon bodde. Det vore kul att se om han visste, å andra sidan var det att ta en risk. Men nyfikenheten vann och hon sa inget om sin adress.

Jonne visste inte om han skulle fråga var hon bodde. I och för sig visste han det. Men det kanske var bäst att fråga i alla fall, för annars kanske hon fick en massa idéer i huvudet. Men han hade så svårt att prata med tjejer, så innan han hann fråga, var de framme.

- Det är här du bor va?
- Hur visste du det?
- Jag kan telefonkatalogen utantill.

Annika skrattade.

- Du verkar inte som dom andra i gänget, sa hon.
- Hur så?
- Du verkar inte så där tuff.
- Inte?

Han visste inte om hon sa det för att vara snäll eller för att vara taskig mot honom.

- Nä. Dom andra gör sitt bästa för att spela tuffa. Dom vågar inte visa vad din verkligen går för. Se på Svempa. Han vara tafsar på en och snackar om ens schyssta rattar. Han säger aldrig att han tycker om en eller att han är kär. Han vågar inte. Han är feg. Det är därför han måste spela tuff. Jag slår vad om att han ligger med tjejerna för att han inte törs snacka med dom. Dom gör säkert likadant.
- Du då?

- Jag ville bara se vad han gick för. Alla snackar om att han är så bra med det verkar bara vara snack. Jag vill ha en kille som vågar säga vad han tycker.

Jonne tittade i marken. Skulle hon inte gå in snart.

- Och så blev jag så less på deras snack om kommunister. Dom klagar på allt men vill inte göra något. Sedan gnäller dom bara på dom som vill hjälpa till. Ditt förslag om namnlistan var bra.

- Det är brorsans idé. Han håller på med sådant.

- Jaha, brukar du hjälpa honom?

- Nä.

- Nähä. Nä nu måste jag in. Morsan väntar. Vi ses imorgon.

Annika försvann in genom porten. Jonne tittade på klockan. Kvart över tio, dags att åka hem.

Kapitel 6

Herr Svedenhök gick in pannrumsvägen. De brukade använda den ingången. Den var praktisk. När man kom in där kunde man ställa ifrån sig skorna där det passade utan att någon behövde skämmas för att det var slarvigt. Ingen frågade efter vilken ordning man hade i ett pannrum.

Anita satt i köket och väntade på honom.

- Hur var det i kyrkan ikväll?
- Bra
- Något intressant?
- Inte speciellt. Vi fick höra några nya sånger och så blev det diskussion efteråt.
- Om vad?
- Det gamla vanliga. Kyrkans utsmyckning.
- Jaha.
- Ja, jag kan inte förstå hur de kan tjata om det gång på gång. Alla vet att det inte blir någon ändring.
- De kanske inte vet det.
- Kanske det. Vill du ha kaffe?
- Om det inte blir för mycket besvär för dig. Jag har druckit i kyrkan annars.
- Jag har på termos.
- Då går det bra.

Hans fru plockade fram två koppar och ett fat med bullar. Hon hällde upp kaffe åt dem ur termosen och satte fram sockret. Sedan satte hon sig.

Han visste inte om han skulle börja samtala med henne eller låta det bli tyst. Hon behövde nog prata. Hon brukade ju vara ha barnen i närheten på kvällarna ... Å andra sidan kunde barnen vakna om de diskuterade för livligt. Det gällde att hitta ett någorlunda neutralt ämne om de skulle samtala, annars fick det hellre vara. Han kanske kunde vänta tills hon tog upp något? Ja, det var nog bäst så.

I början när de träffades, hade de samtalat mycket. Nästan varje kväll hade de haft långa diskussioner. De hade diskuterat kyrkans arbete, dess roll i samhället och dess framtid. När han gick på seminariet hade de diskuterat undervisningsmetoder och barnpsykologi. Han hade sedan fått sin första klass, en årskurs fyra, som han hade följt hela mellanstadiet igenom. Den klassen hade blivit föremål för många kvällar samtal. Anita hade varit med på utfärder och friluftsdagar. Ibland hade hon ställt upp på föräldramöten och hjälpt klassföräldrarna med organisationen. Båda hade de samtidigt varit aktiva inom kyrkan. Överallt pratades det om läraren och hans fru. De var ett, oskiljaktiga.

Sedan hade han fått idén att fortbilda sig, bli ämneslärare, komma högre upp på skolstegen, få mindre undervisningsskyldighet och högre lön. Till en början hade hon protesterat mot hans planer.

- Du kommer att begränsa dig för mycket, sa hon till honom. Du kommer att bli en sådan där ämnesidiot som du inte ville bli från början.
- Jag kan nog hänga med på andra områden också, sa han. Och bara för att jag skaffar mig den formella kompetensen behöver jag inte ta anställning som ämneslärare. Förresten kan det vara nyttigt att vidga vyerna lite grann.

Hon hade fått ge sig. De flyttade och han började studera igen. För att klara ekonomin utan att ta studielån tog hon arbete i sin nya butik.

När han fick sin nya examen kom Leif. Han blev deras stora samtalsämne i två år. Efter honom

kom Per och föräldrarna fick ett nytt ämne att tala om. Herr Svedenhöks nya arbete som ämneslärare diskuterades nästan aldrig.

Barnen och deras utveckling tog inte längre så raska kliv som i början. Det blev mindre att samtala om. För att ha något att diskutera började de leta efter småhus. De åkte runt och inspekterade, räknade hyror, och så en dag flyttade de in i sin egen villa. För att få mer fritid bytte herr Svedenhök plats och kom till en skola bara några minuters gångväg från deras nya hem.

Man skulle kunna skylla på huset att Anita Svedenhök slutade engagera sig i skolan. Man skulle också kunna skylla på barnen. Sanningen låg väl någonstans mitt emellan. Redan när barnen kom började hon trappa ner på sitt engagemang för att sedan när de flyttade till villan avbryta det helt.

Hon hade aldrig kommit in i den nya församlingen och nu när barnen började bli stora hade hon inte kraft att göra ett försök.

- Är bullarna nybakta? sa herr Svedenhök.
- Nej, de är nyvärmda skulle man kunna säga.
- Goda i alla fall.
- Tack.

Hon tvekade lite.

- Du, sa hon, har du märkt att vi inte pratar med varandra lika mycket nu som vi gjorde förr?
- Gör vi inte?
- Det vet du att vi inte gör.
- Ja det är möjligt.

Han kände ingen lust att ta upp saken till diskussion.

- Jag undrar vad det beror på?
- Vi har ju barnen nu.
- Nä, sa hon, det är inte hela sanningen.
- Kanske inte hela men en bit av den.
- Vet du vad? Ibland när jag går här hemma så tänker jag på hur det skulle vara att leva utan dig ...
- Och vad kommer du fram till?
- Ingenting. Jag kan inte bestämma mig för om det vore bättre eller sämre.
- Då ska jag säga det. Det vore sämre, du har ju världens bästa karl.

Han skrattade. Hon följde inte hans exempel.

- Skämta inte bort allt.
- Förlåt.
- Det är inget att be om ursäkt för. Så har du alltid varit.

Han sa inget. Han visste att hon hade rätt. Så hade han alltid varit. Det gick bra för honom att debattera kyrkans roll i samhället och barnens utveckling, men deras personliga problem ville han undvika.

- Jag tror att vi håller på att glida ifrån varandra, sa hon
- Då får vi väl glida tillbaka då.
- Jag undrar om du berättar om alla dina bekymmer för mig?
- Jag har inga speciella bekymmer. Jag trivs med dem jag träffar i skolan. Arbetet går bra, jag gillar mina kollegor och mina elever respekterar mig. Du ska veta att inte alla lärare kan säga så, speciellt inte det sista. Jag älskar både dig och barnen.
- Men det kanske finns något annat som trycker dig?
- Nej, det finns det inte.
- På hedersord?
- Hedersord.

Det var en vit lögn och det var han medveten om själv. Han hoppades bara att hon inte var medveten om det. För att freda sig från sitt samvete höll han två fingrar i kors under bordet. Egentligen var det där med fingrarna i kors en rätt så barnslig och omogen vana men han gjorde det nästan automatiskt. Det var hon som hade börjat med det för länge sedan. Nu använde han det när han ljög för henne.

Ibland tyckte han att han var dum som inte berättade för henne. Hon kanske skulle kunna hjälpa honom. Hon kanske visste hur man fick slut på det.

Andra gånger var han vara glad för att hon inte visste något. Hon skulle bara gå och grubbla en massa i onödan. Hon skulle ta det hårdare än han. Hon skulle inte förstå gänget. Hon skulle kräva ändring,

Det var nog därför han inget sa. Hon skulle kräva ändring. Han hade inte ork att ändra på det. Det var som en vana för honom och hans vanor var fasta. Som det där med fingrarna i kors varje gång han ljög.

Men det svåraste vore nog att berätta för henne. Han skulle aldrig kunna ta sig samman och göra det. Han skulle aldrig kunna tala om det. Det var för känsligt. Han skulle bara brista ut i tårar.

Förut hade han hållit styvt på att också män skulle ha rätt att gråta. Det var inte något kvinnligt privilegium. Han hade också utnyttjat den rätten när det hade gått honom emot ibland. Nu hade han stelnat. Han skulle aldrig orka med att gråta. Han skulle kämpa emot in i det sista och ta alla chanser att komma ur det.

Han skulle heller inte kunna förklara för henne varför han inte talat om det tidigare, varför han hade behållit det för sig själv så länge.

Det var nog det som skulle ta henne hårdast, att hon inte hade fått veta. Hon skulle bli arg för att hon inte hade fått chansen att hjälpa och stötta honom.

Men allt det där var bara teoretiska tankar. Han skulle aldrig ta sig samman och berätta. Kanske efteråt, om tjugo år när allt var nästan glömt ...

Kanske om hon någon gång efteråt, när det hela var över, råkade in i något liknande. Kanske då.

Då skulle han berätta för att trösta.

- Se på mig, jag hade också ett helvete men jag överlevde. Du kommer också att göra det.

Kanske i en sådan situation ...

Kapitel 7

- Redan hemma? undrade Jonnes pappa.
- Ja
- Klockan är ju bara tjugo över tio. Ska du verkligen inte vara ute längre?
- Nej. Varför det?
- Tänker du verkligen komma utsövd till skolan imorgon?
- Lägg av!
- Låt honom vara. Han har inte gjort något.

Det var Nisse som ryckte in och försvarade sin bror.

- Låt honom ta lite ansvar själv. Han är ingen barnrumpa längre.
- Ansvar? Skulle han ta ansvar? Ja, ja, ta ansvar då.

Hans pappa skakade på huvudet.

- Hör du, Jonne, sa han. Lyssna på Nisse. Han vet allt om ansvar. Enligt hon ska jobbarna ta ansvar för att det blir något gjort på fabrikena. Eleverna ska ta ansvar för att de får lära sig något i skolan. Och nu ska du ta ansvar för dig själv. Snart ska väl ungarna ta ansvar för att dom blir till också.
- Låt inte Jonne få lida för att du och Nisse tycker olika, sa hans mamma. Alla ska väl ha rätt att tycka som dom vill. Förresten är han inte senare än han brukar när han kommer hem från ungdomsgården.
- Det blir för fan inte bättre för att han har gjort det till en vana. Det är en jäkla ursäkt. Förresten tycker jag inte om den där ungdomsgården.
- Varför inte det? sa Nisse. Tonåringar har väl också rätt att samlas någonstans.
- Ja, men det blir bara en massa ölande och knarkande. Var det inte något med hasch därnere förra året?
- Jaha. Och ungdomar som inte har någon ungdomsgård går då helt fria från hasch? Sedan när blev T-centralen en ungdomsgård? sa Nisse.
- Det är i alla fall inget knark på ungdomsgården nuförtiden, sa Jonne.
- Nä, men dom röker som borstbindare. Får jag lukta på dig.

Jonne gick lydigt fram till sin pappa.

- Fy fan så du stinker. Har du börjat röka?
- Nää.
- Kan man tro på det?
- Du vet att folk som sitter bland rökare ofrivilligt får i sig både nikotin och tjära, sa Nisse. Låt honom vara nu.
- Ja, ja.
- Får jag gå och lägga mig nu eller ska du säga mer?
- Gå du. Förlåt om jag var vresig. Jag och Nisse har snackat om facket igen.
- Ja, jag förstår. Gonatt!

Jonne försvann in på sitt rum. Han klädde av sig och slängde kläderna i en hög på stolen. Han hoppades att morsan inte skulle titta in förrän i morgon när han hade klätt sig igen. Hon var så noga med kläderna.

- Häng nu upp dom snyggt så dom inte blir skrynkliga. Och se upp med pressvecken på byxorna.

Det spelade ingen roll. De blev ju bra igen när man tog dem på sig. Det spelade väl ingen roll om de var lite skrynkliga. Huvudsaken var väl att man trivdes i dem.

Jonne tog på sig pyjamasen och gick ut i badrummet för att tvätta sig.

- Hur var det på gården ikväll?

Nisse satt på hans säng när han kom tillbaka.

- Så där

- Hörde du sånggruppen?

- Ja

- Var dom bra?

- Jag hörde bara två låtar så jag kan inte säga så mycket men det jag hörde var inte så illa.

- Varför stannade du inte kvar? Lasse sa till mig att de skulle spela minst sex låtar.

- Resten av gänget gick ut.

- Och då vågade du inte stanna kvar?

- Man vill ju inte utmärka sig.

- Nä det är klart.

- Du, det är annorlunda för dig. Era gäng kan sitta kvar även om ledaren går. Ni kan säga att ni lyssnar för att kunna komma med kritik. Sönt kör vi inte med. Vi stannar om det är bra annars går vi ut.

- Men du tyckte ju att det var ganska bra och ändå gick du?

- Jag är inte ledare för gänget.

- Nä det är klart.

- Var inte så spydig. Du säger att du och dina kompisar arbetar för folket, men titta på en sån som Stöten. Han tillhör väl också folket?

- Ja.

- Just det och han anser att kommunister är pack som borde skjutas. Försök att tala om för honom att ni bara vill hans väl.

- Stöten är indoktrinerad.

- Säkert, sa Jonne med en fnysning.

Det var ännu ett av Nisses ord. En dag skulle Jonne ta reda på vad alla Nisses ord betydde och sedan skulle han ge ut en bok. "Ordbok för den som vill prata med min brorsa."

Nisse reste sig för att gå.

- Ska du lyssna på något ikväll? undrade Jonne.

- Kanske lite Steeleye Span.

- Va bra. Kan du koppla på mina lurar också är du snäll?

Nisse nickade och gick.

Lurarna var en av Jonnes favoritsaker. Han hade fått dem förra sommaren samtidigt som Nisse hade köpt en egen stereo. Sedan hade en av Nisses kompisar byggt en kopplingsbox och de hade dragit sladdar från Nisses rum till Jonnes. Det innebar att Jonne kunde sitta i sitt rum och lyssna på den musik Nisse spelade i sitt. Det var bara att be Nisse trycka på en knapp. Lurarna var speciellt bra på kvällar och nätter.

Jonne la sig och satte på lurarna. Det var skojigt att lyssna på Nisses skivor, för de var så annorlunda mot allt annat han fick höra. På gården spelade de bara dunka-dunka-musik och musikfröken i skolan lät dem nästan bara höra på Beethoven och Mozart.

Nisses skivor var uppoppad folkmusik, svensk politisk pop och så kallad countrypop. Det var sådant som Jonne var säker på att hans kompisar inte visste något om. Jonne hade också skaffat sig egna favotirer bland Nisses skivor. Den politiska musiken, progressiv som den kallades, tyckte han inte om speciellt. Men det är klart att det fanns undantag som Vömölns spelmannslag, ett norskt band, och så givetvis Hoola Bandoola och Nationalteatern men dem kände ju alla till. Den uppoppade olkmusiken var skön och där gillade han mest Steeleye Span. Bland countrypoparna var Emmy-Lou Harris bäst. Hon sjöng så det riktigt ryste i Jonne. Det var feeling det.

Jonne tänkte lite på Nisse och hans kompisar. Gänget pratade en massa skit om dem men egentligen var de inte så dumma. De gjorde något åt saker som de inte gillade. Ibland gillade han inte riktigt deras metoder eller deras snack, men de lyckades i alla fall få något gjort.

Hade gänget varit som Nisse och hans kompisar, hade de försökt få gården att stänga senare eller få tillbaka pingisbordet. De borde sätta upp en namnlista eller ordna en demonstration. Nu nöjde de sig med att gnälla.

Han kanske skulle starta en namnlista själv? Men så skulle han nog bli utesluten.

Han kanske kunde få Nisses kompisar att starta en? Men de var kommunister och en sådan lista skulle ingen skriva på.

Han tänkte på vad Annika hade sagt. För henne verkade det inte spela så stor roll om var med i ett gäng eller inte. Hon klarade sig visst ändå.

Det kanske gick att leva utan gänget? I så fall skulle han ju kunna starta en namninsamling och sedan få spela pingis igen. Han undrade om tjejen i sjuan utan namn var av samma slag som Annika? En sak skiljde, det visste han. "Hans tjej" gick inte på gården. Han hade sett henne där ett par gånger i början på hösten, sedan hade hon försvunnit.

Han undrade om han någonsin skulle få reda på om "hans tjej" och Annika var likadana? Han kanske aldrig skulle få tala med "sin tjej". Han kanske inte ens skulle få veta vad hon hette.

Då och då fantiserade han om hur det skulle vara att träffa henne. Vad skulle han göra? En sak var han säker på. Han skulle inte tafsa på henne som Svempa brukade tafsa på sina tjejer. Han skulle försöka prata med henne. Han var övertygad om att det gick att prata med tjejer, vad än gänget sa. Ikväll hade Annika bevisat att han hade rätt.

Det kanske var viktigare att kunna prata med den man var kär i än att tycka om hennes utseende? Man kunde inte bara sitta och titta på varandra. Man kanske inte kunde bli kär på riktigt förrän man hade pratat med varandra? Men tjejen i sjuan såg precis ut som han alltid hade drömt om att hans tjej skulle se ut.

- Brudar är likadana allihop, brukade Svempa säga. Hönshjärnor, rattar och ett hål.

Ingen sa emot honom. De visste inte om han skämtade eller menade allvar. Den enda som någonsin sa emot Svempa var Stöten ... och så Annika.

Det var ruter i Annika. Hon vågade säga emot. Men han var inte kär i henne. Han var kär i tjejen i sjuan.

Musiken tog slut, han hörde hur nålen raspade i skivans innerspår. Han tog av lurarna och ryckte i sladden. Det betydde att Nisse skulle koppla bort hans lurar.

Han vände sig ut mot rummet och försökte somna. Det gick inte i kväll heller. Han vände sig mot väggen, drog filten över huvudet och somnade.

Kapitel 8

- Något spännande som väntar idag? sa Anita.
- Inte speciellt. Det gamla vanliga, ett par laborationer, en genomgång i matematik med sjuorna och en skrivning i fysik med åttan, svarade Göran.
- Det låter inte alltför uppiggande.
- Nä, men det beror på hur det blir. Ibland kan även de tråkigaste saker bli roliga. Du minns att jag berättade om den där eleven som vägrade tro på Pythagoras.
- Jag måste ha glömt det.
- Vi fick mäta upp hela klassrummet och sedan ta kvadraten på väggarna och sedan kvadraten på diagonalen innan hon gav sig.
- Vilken röra det måste ha blivit?
- Ja, men det var uppfriskande att se så mycken elevaktivitet. Så kunde vi passa på att repetera genomsnitt också. Du själv då?
- Jag ska städa. Åter du lunch i skolan idag?
- Ja, det är granska bra mat idag.
- Jaha. Då tar jag lätt på lunchen. Det blir något ordentligt ikväll istället.
- Det låter fint. Nej, nu måste jag gå.
- Vi ses.
- Ja, ha det så bra.

Han sträckte sig över bordet och gav henne en avskedskyss. Avskedskysen var en vana som hängde i, precis som fingrarna i kors. Tillsammans med godnattkyssen var den den enda kyss som numera utväxlades mellan makarna Svedenhök.

Herr Svedenhök hämtade sin rock, satte på sig sina skor och gick. Han var rätt så tidig och det berodde på att han gärna ville komma i god tid till skolan. Det kändes tryggt att utan att jakta kunna sätta sig ner och dricka en kopp kaffe med sina kollegor innan allvaret började. Han undrade ofta över om inte eleverna borde göra samma sak, komma lite tidigare och sitta ner med sina kamrater och prata en stund innan de gick till första lektionen. Som det nu var så var de så uppjagade i början på dagen. Man kunde ofta få vänta både fem och tio minuter innan första lektionen kunde börja.

Vägen till skolan var lugn och fridfull. Mopedgängen som brukade störa omgivningen hade inte kommit än. Mopedägarna var väldigt måna om att komma så sent som möjligt, helst precis innan det ringde.

- Då är det fler som kan se att de har moped, brukade Göran Svedenhök säga till sina kollegor. Jag tror att andras vetskap om att man har moped är lika viktigt som innehavet i sig självt.

Han närmade sig skolan. Den låg som en stor betongklump i en före detta grusgrop. Några tyckte att den verkade gå och trist men Göran Svedenhök försvarade den mot alla angrepp.

- Det är innehållet som avgör om en skola är tråkig eller ej, sa han. Den här skolan är bra. Andan är fin mellan kollegorna och mellan lärarna och eleverna.

Han sneddade över skolgården och siktade på huvudingången. Här hördes aldrig några glåpord mot honom. Även om gänget existerade på skolan också så vågade de säkert inte under skoltid. Risken för upptäckt var alltför stor. Kanske också hans egna elever såg till att sådant inte inträffade.

Enligt hans åsikt hade han alltid haft fin kontakt med sina elever. Arbetet på lektionerna flöt fint och det var sällan det uppstod konflikter som inte genast kunde lösas.

Halvvägs över skolgården hejdades han av ett par elever som ville veta vad som väntade på fysiklaborationen. Han berättade i korta ordalag och de tackade och försvann.

- Där ser man, sa han till sig själv, de törs komma fram och prata även i andra elevers närvaro.

Det var en ljuspunkt att han aldrig hade lyckats upptäcka någon av sina egna elever i det gäng som skrek efter honom. Det hade alltid rört sig om ungdomar från andra klasser. Inte ens före detta elever hade deltagit. Vem vet, det kanske annars fanns någon som ansåg sig ha anledning, någon som ansåg sig orättvist behandlad.

Herr Svedenhök hade alltid hållit styvt på ordning och reda under sina lektioner. Han rapporterade alla sena ankomster, all glömska och allt misstänkt skolk. I början på terminerna hade han ibland samvetsqual för sin hårda linje men han märkte att den gjorde verkan. Herr Svedenhök behövde nästan aldrig avbryta för att någon kom för sent eller ändra på planeringen för att några hade glömt sina böcker. Det bästa var att eleverna verkade uppskatta det också. De kom dit för att ha matematik eller fysik och de fick det.

Vakten i korridoren, en ordningsman från nian, hälsade glatt när han gick förbi.

- God morgon magistern.

Han nickade vänligt tillbaka. Trevlig pojke, och så begåvad han var.

Herr Svedenhök hade aldrig varit någon anhängare av dureformen. Han undrade vad den skulle tjäna till? Vann man något på den? Han ansåg att man inte gjorde det och konstaterade att hans lektioner flöt trots att eleverna sa magistern till honom och inte "du majjen".

Däremot var herr Svedenhök ingen motståndare till skoldemokrati. Han hörde sig ofta för vad eleverna tyckte och försökte rätta sin undervisning efter det. Tyckte de att något var svårt lade han ner extra tid på att förklara. Tyckte de att det var tråkigt kunde han antingen försöka göra det på annat sätt eller också förkorta avsnittet något.

Han öppnade dörren till lärarrummet och steg in.

- Hej Göran, hojtade gymnastikläraren. Hur går det med motionerandet?

- Jo tack, bara bra, svarade han medan han hängde av sig rocken. Jag gick både till och från kyrkan igår.

- Det är bra, hålligång bara.

- Visst.

Han gick fram till kaffebordet och slog upp åt sig i en plastmugg. Han tog upp plånboken och letade reda på en kaffekupong. Han lade kupongen i lådan och vände sig om för att se var han kunde sitta.

- Här Göran, ropade Lisa Jansson, ämneslärare i kristendom och historia, och vinkade.

- Kommer.

Han gick sakta för att inte spilla ut kaffet.

- Jo du, sa Lisa när han hade satt sig ner och ställt ifrån sig koppen, jag har tänkt på en sak.

- Gratulerar. Vad då?

- Det gäller morgonsamlingarna, du vet att jag har hand om den för niorna på fredagar.

- Ja.

Varje årskurs hade sin morgonsamling. Herr Svedenhök hade sluppit ta ansvar för någon eftersom det uteslutande var SO-lärare som hade hand om dem.

- Nu hade jag tänkt att göra något annorlunda. Du vet att jag försöker vara omväxlande, samhällsproblem ibland, någon gång något historiskt och då och då religion.

- Jag vet. Jag har en nia första timmen på fredagar och ibland får vi ta lite tid att diskutera det du har haft uppe.

- Då vet du att religionen inte är speciellt populär?

- Just det. Tonåringar idag verkar inte vara intresserade av religiösa frågor.

- Nä, och därför tänkte jag göra något annorlunda. Jag vet att det finns religiösa sångare som

sjunger mer popbetonat, jag menar inte Pelle Karlsson och Jan Sparring utan andra, och jag undrar om du kunde hjälpa mig att få hit någon.

- Möjligheten finns nog. Går det att ordna pengar?
- Ja, det har jag kollat.

Det var typiskt Lisa. Hon kontrollerade alltid väldigt noga innan hon presenterade det för någon annan.

- Har du tänkt dig någon speciell?
- Nej, det spelar ingen roll. Bara någon som kan lägga upp det stimulerande.
- Jaha, när?
- Jag hade tänkt mig vecka 43 men det är jag inte så bunden av.
- Jag ska höra mig för.
- Tack.
- Får man slå sig ner? frågade kemiläraren.
- Visst Arne.
- Tack. Hur har vi det med Ohms lag idag?
- Han mår bra. Jag ska försöka det på nytt sätt. De ska få formulera lagen själva.
- Och det tror du ungarna klarar?
- Jag vet inte, jag tar en risk. Jag får väl hjälpa dem på traven annars. Eftersom Arne var ämneslärare i matematik och kemi hade han en del anknytningspunkter till Göran Svedenhök.
- Tja du vet vad jag alltid har hävdad, fortsatte Arne. Hoppa över det där med förståelsen ...
- ... tids nog kommer den, lär dem bara. Nej du, det är inte riktigt min stil.
- Möjligt, var och en blir salig på sin tro. Du ska ha fysikskrivning i åttan i dag, eller?
- Javisst.
- Lägg undan ett ex. till mig är du bussig. Det är kul att se om man hänger med.
- Gärna.

Arne var en av dem som aktivt försökte undvika att bli ämnesidiot med snäv kunskapsram. Han höll sig informerad om allt som hände på skolan och när det var skrivning på gång bad han att få ett exemplar för att kontrollera sina kunskaper.

- På tal om skrivning, sa Lisa. Du skulle nog inte ha fått mer än en trea på de gamla grekerna.
- Ja, du vet hur det är, sa Arne och skakade på huvudet. Jag hann inte läsa på.
- Klen ursäkt, sa Lisa. Godkänner du den från dina elever också?
- Nej, men det är ju en helt annan sak.

Deras gemensamma skratt avbröts av den första ringningen.

- Ojdå, sa Arne. Redan så mycket. Vi ska ha labb på lite explosiva ämnen, så smäller det så vet ni vad det är.
- Ingen kommer att sörja, sa Göran Svedenhök och log.

- Är Lotta sjuk idag?
- Ja magistern. Hon var borta igår också.
- Jaha, inga andra ser jag. Bra, då kan vi börja.

Han tog fram en pappersbunt ut översta lådan i katedern.

- Idag ska vi inte använda våra elektronikhäften. Ni kommer istället att få ett papper där det står utförligt beskrivet vad som ska användas, hur det ska kopplas och vad som ska göras. Innan jag delar ut det vill jag bara kontrollera att ni kan vår regel. Vad ska alltså göras innan ni kopplar på strömmen?

Några räckte upp handen.

- Det ska fler kunna

Hand efter hand kom upp. Herr Svedenhöök väntade tills alla händer var i luften.

- Nå Sven?
- Vi ska kolla kopplingarna en extra gång.
- Och varför det?
- Om vi har kopplat fel kan det bli kortslutning.
- Bra svarat. Nu är det egentligen inte så farligt med kortslutning eftersom det finns säkringar på kuben också men det är bäst att undvika det. Lena du delar ut.

Göran Svedenhöök tyckte att laborationerna var det bästa med fysiken. Dels gav de eleverna en chans att upptäcka på egen hand och dels gav de honom en chans att hjälpa dem som hade det svårt med fysiken. Sedan jobbade alla på laborationerna och i och med att de bara var i halvklass fick han dubbelt så lång tid för var och en.

- Magistern, det är något tjall här.

Urban längst bak viftade med en trasig sladd.

- Jag kommer.

Kapitel 9

- Upp med dig, Jonne!
- Va e're?
- Upp med dig, klockan är halv åtta!
- Än sen.
- Du kommer för sent till skolan!
- Äääh, låt mig sova!
- Upp med dig, sa jag, annars häller jag vatten på dig.
- Kör till, vad är klockan?
- Halv åtta har jag ju sagt.
- Halv åtta? Du skulle ju väcka mig klockan sju.

Jonne satte sig upp i sängen. Med ens var han klarvaken, det vill säga, så klarvaken en sömning 14-åring kan bli tidigt en morgon.

- Jag vet att det är sent, det måste ha varit strömavbrott när vi vaknade.
- Pappa och Nisse då?
- Dom lär också bli sena.

Det var skönt. Om han blev försenad skulle han åtminstone vara i gott sällskap. Han klev ur sängen och släpade sig iväg till badrummet. Det var upptaget.

- Vem där?
- Jag, svarade hans pappa.
- Skynda på, jag måste också tvätta mig.
- Är frukost så länge så kan du få ta över sedan.

- Du klarar det kanske om du springer.

Hans mamma försökte få honom att skynda sig lite grann.

- Springa? Är du inte klok. Då blir man vara svettig och tänk dig att komma in flåsande och andfådd på lektionen.
- Men du blir sen.
- Det har ju varit strömavbrott.
- Är du säker på att jag inte ska skriva en lapp om saken till din lärare?
- Tror dom mig inte så får det vara. Man ska inte fjäska.
- Jaja, skynda dig bara.

Jonne nickade och försvann ut i trappan. Han brukade vara sent ute men för det mesta hann han. Han tyckte inte att det var någon idé att sitta i skåphallen och vänta på att skolan skulle börja. Man fick nog av den ändå utan en massa onödig väntan. Hans kompisar resonerade likadant. Därför hände det ofta att lärarna fick vänta in elever innan de kunde börja den första lektionen för dagen. Många kom sent.

- Det spelar ingen roll, brukade Stöten säga. Man lär sig ändå inget nyttigt i skolan.

Stöten angav tonen i gänget när det gällde plugget.

- Man kan möjligtvis gå i plugget för att få träffa nya brudar, sa Svempa.

Jonne var inte riktigt säker på vad han tyckte om plugget. När han var med i gänget hängde han med de andra, han gnällde och sa att det var botten. När han var ensam var han inte lika övertygad om hur tråkigt och trist det var. Ibland när han pratade med Misse kunde han se skolan på ett annat sätt. Då förstod han varför man gick i skolan. Nisse var för skolan.

- Det finns så mycket i skolan som är snett, brukade Nisse säga. Betygshetsen är en sak, lärarnas auktoritet är en annan och så råder många reaktionära värderingar. Men om vi inte hade skolan skulle bara de rikas barn få en ordentlig utbildning och det vore ändå snare.
- Man lär sig en del vettigt, brukade Jonne skjuta in.
- Visst, sa Nisse, speciellt i naturvetenskapliga ämnen. SO-ämnena blir ofta snedvridna.
- Äääh, det är kul med historia.
- Visst, visst, men tänk lite själv. Vad är det för vettigt med att proppa ungar fulla med Gustav Vasas äventyr i Dalarna, saker som för det mesta är påhittade. Man skulle lika bra kunna lära sig Bröderna Grimms sagor.
- Jag har aldrig läst om Gustav Vasas äventyr, sa Jonne. Vi läste mer om bönderna på Gustav Vasas tid och reformationen.
- Det låter schysst. Det är lite mer progressiv historia.

Jonne anade vad Nisse menade. Det var bättre att läsa på den punkten, men samtidigt var det roligare att läsa om kungarna.

- Det händer saker då, sa han, krig och sådant.
- Okey, krig kan vara roliga att läsa om i efterhand men tänk på stackarna som var med. Läs om hur illa soldaterna hade det eller innevånarna i ett land som fick sina hem plundrade av arméerna. Det är inte så roligt.

Gänget höll på krigen, vare sig det var Karl XII:s krig eller andra världskriget i serietidningar.

Jonne tittade på klockan. Åtta prick.

- Det är bäst att sätta fart, tänkte han.

- Ser man på, är det inte herr Lindh som gör oss den äran, sa Lisa Jansson och log.
- Jo, sa Jonne. Jag ber om ursäkt att jag är sen.
- Bättre sent än aldrig. Blev du också offer för strömavbrottet i natt?
- Ja.
- Då är du ursäktad. Där ser man hur det blir när vi är för beroende av tekniska saker. Ett litet strömavbrott och sedan kommer hela Sveriges elevkår för sent ...

Lisa avbröt sig.

- Vad viskade vår vän Johan där nere i hörnet?
- Inget speciellt.
- Äääh kläm fram med det, sa hans bänkkompis. Hon tar inte åt sig.
- Åääh, var det till mig, sa Lisa. Då måste jag få höra.

Johan vred lite besvärande på sig.

- Jag sa bara: Annat var det på de gamla grekernas tid, sa han.
- Se där, det var inte så illa, Så herr Jansson kommer ihåg att de gamla grekerna inte hade elektricitet. Det tar sig, vi kanske är släkt ändå.

Klassen skrattade. Jonne kunde svära på att Johan rodnade.

- Gå och sätt dig då Jonne, sa Lisa. Alla platser bredvid pojkar verkar vara upptagna med det kanske går bra att sitta bredvid en representant för det täcka könet.

Nu var det Jonnes tur att rodna. Han kände hur värmen steg och rödfärgen bredde ut sig i ansiktet. Han såg sig omkring och märkte att Annika satt ensam. Sakta gick han bort och satte sig bredvid henne.

På Lisas lektioner hade klassen inga bestämda platser. Det berodde på att fröken Jansson inte hade något bestämt klassrum utan gick runt i olika. Systemet hade både för- och nackdelar. Man var inte bunden att sitta bredvid någon speciell men man måste komma i tid, annars kanske man

fick sitta ensam eller bredvid någon man inte gillade.

- Så var det skrivningen på de gamla grekerna. Resultatet var inte så bra att jag jublade när jag rättade dem där hemma. Vi har några toppar men en del som är helt under isen. Herr jansson ner i hörnet till exempel. Vad sysslade du med kvällen före?

- Läste på.

- Jaså. Vad läste du på?

Johan skruvade på sig.

- Nä nu ska jag inte vara stygg. Du var bättre än du brukar vara. Fortsätt så.

Hon tog upp en bunt papper ur sin väska.

- Jag delar ut dem nu så får ni tid på er att begrunda vad ni gjort. Kontrollera att jag har summerat rätt också. Några frågor?

En hand räcktes upp.

- Ja, Jonas?

- Vad hade Arne

Det var ingen hemlighet att Arne brukade hänga med på skrivningarna. Han brukade själv skryta när han hade bra resultat. Var det mindre bra höll han tyst.

- 33 av 50.

Lisa började dela ut.

- Du var inte så dålig på skrivningen, sa Annika när de lämnade klassrummet. Brukar du plugga mycket?

- Nä, jag försöker hänga med på timmarna. Är det intressant så fastnar det utan plugg.

- Men så mycket kan inte fastna på timmarna?

- Nä, brorsan hjälpte mig lite.

- Han verkar schysst, din brorsa.

- Han är inte så dum att ha. Han hjälper mig ibland och så har han en del bra skivor.

- Vad då?

- Tja lite av varje. Mest "röd-pop" men han har en del engelska och amerikanska också.

- Några kända?

- Nä, mest folkmusik-pop och countrypop.

- Kul. Tror du att jag kan få låna någon?

- Jag vet inte. Du får fråga själv. Du kan ju följa med hem och lyssna någon dag.

- Gärna. Har du något för dig efter plagget imorgon?

- Nä, hur så?

- Då kommer jag då

Jonne höll på att ramla baklänges. Här hade han både länge och väl funderat på hur man bjuder hem en flicka och så kom Annika och mer eller mindre bjöd hem sig själv. Helt plötsligt verkade det så naturligt.

- Om du vill så.

De skildes åt.

Kapitel 10

Det hade varit en ganska hård och jobbig dag. Fem timmar med inte alltför tysta klasser och så förberedelserna för morgondagen som hade dragit ut på tiden då han inte hade hittat all den utrustning han skulle använda. Herr Svedenhök var trött när han satte sig ner för att titta igenom och rätta 8C:s fysikskrivning.

- Jag undrar om de är lika bra som förra gången, tänkte han för sig själv. Men det kan de knappast vara.

Förra gången hade de givit honom en ordentlig och angenäm överraskning. För skrivningen hade han haft en känsla av att de inte hade förstått någonting, men skrivningen bevisade motsatsen. Hela tre stycken hade haft full poäng och sju stycken hade varit nära att ha det.

Det bör bevisa att 8 C hänger med på fysiklektionerna, sa han till sina kollegor.

Herr Svedenhök hade en bestämd princip när han satte ihop sina skrivningar. Han ställde bara frågor på sådant som hade behandlats under lektionstid. Det var för att premiera flit på timmarna. De som hängde med flitigt skulle ha ett bättre utgångsläge än de som satt och slöade på lektionerna.

- Men man hinner ju inte med att gå igenom allt på lektionstid, burkade hans kollegor säga.
- Ungarna måste ju läsa in lite nytt stoff hemma.
- De som kan plugga ska ju också få chansen, eller hur?

Men herr Svedenhök höll inte med.

- Om man inte hinner med allt som står i boken på lektionstid så gäller det för oss lärare att plocka ut det som är mest intressant. Det är ju det vi är utbildade och får betalt för.
- Du menar väl det viktigaste.
- Det mest intressanta, det är väl ofta det viktigaste, eller hur?

Här brukade en lång diskussion uppstå. När det gällde vad som var viktigt ansåg varje lärare att just han eller hon hade förmågan att avgöra vad som var viktigast.

Något som Göran Svedenhök vid varje sådan här diskussion konstaterade var, att man ofta kunde höra vilka som hade utbildat sig till ämneslärare direkt och vilka som hade tagit omvägen över en folkskolläroexamen. Det låg något i vad han hade hört en lärarkandidat säga:

- Om någon har släpat sig igenom tre år på universitetet för att lära sig skillnaden mellan katakres och kontamination så måste ju han eller hon anse att det är viktigt. Att erkänna att det kanske inte spelar så stor roll om man känner till den saken eller inte vore ju att erkänna att man slängt bort tre år av sitt liv på något onödigt.

Han började plocka överst i högen med skrivningar.

- Jag börjar med att rätta flervalfrågorna, sa han tyst till sig själv.

Det här var herr Svedenhöks andra princip i fråga om skrivningar. Han rättade aldrig var skrivning för sig själv. Han rättade istället en serie likvärdiga frågor för alla, sedan gjorde han om samma sak med nästa serie frågor. Nu skulle han först rätta frågorna 1-10 för samtliga, sedan 11-14 och sist nummer femton som var skrivningens knepigaste uppgift. På så sätt hoppades han att poängsättningen skulle bli mer rättvis.

Första skrivningen verkade lovande. 9 av 10 på flervalfrågorna. Han vände upp sista bladet för att se vems det var.

- Tänkte väl det, sa han. Annika.

Nästa skrivning var inte fullt så bra, 7 av 10.

- Godtagbart, tänkte han. Jaså det var Johan. Då var det inte så illa.

Johan var ett problembarn för de flesta lärarna.

- Han är så passiv, sa de. Hur man än säger till och tjarar så gör han aldrig något.

Konstigt nog hade herr Svedenhök upplevt Johan Jansson på ett annat sätt. På fysiktimmarna hängde han med och på laborationerna arbetade han fint. Nog märktes det att han ibland inte räckte till men han försökte verkligen. Så vitt herr Svedenhök visste var fysiken det enda ämne som Johan aldrig skolkade från.

- Intresse kanske? Tänkte han. Han har ju teknik som tillval och elektronik som Fritt valt arbete.

Jonnes skoldag slutade också. De två sista timmarna hade han teckning, ett par lektioner som avslutades med att magistern visade upp en del av de teckningar som gjorts av klassen. Han ledde också en diskussion om teckningarna.

- Vad tycker ni om den här?

- Varför tycker ni så?

- Skulle ni själva ha gjort på något annat sätt?

Han lär aldrig någon slinka undan med:

- Sådär, kanske eller bra.

Hela tiden krävde han motiveringar. Varför var den bra? På så sätt lyckades han nästan varje gång få igång debatt om det klassen hade åstadkommit.

Teckningsmagistern talade heller aldrig om vem som hade gjort en viss teckning.

Om de som har gjort den vill tala om det så gärna för mig, annars är det fullt tillåtet att vara anonym.

Nu visste ändå de flesta vilka som hade gjort teckningarna han visade upp. Man satt ju inte still två timmar i sträck, och när man reste sig passade man på att se vad de andra gjorde.

- Varför gör du så där?

- Kom ska ni få se vad Monika har kladdat ner!

- Snygg den där ...

- Fan va fult!

Kommentarerna varierade. Vissa fick alltid beröm och lovord.

- Tänk den som kunde rita som Pontus.

Pontus och Affe var de erkänt stora tecknarna i klassen. De brukade då och då få göra affischer åt elevrådet, och i skoltidningen hade de ofta med teckningar på olika lärare.

De andra i klassen brukade få nöja sig med:

- Nåja, inte så pjåkigt.

Deras lärare försökte få dem att undvika att tänka fult-snyggt genom att låta dem med färger och former beskriva känslor. Man pratade en stund om hur det kändes att vara rädd, sedan målade man. På det sättet slapp man rita av saker och de flesta teckningarna blev också bra. Men man säg ändå när Pontus eller Affe hade gjort något. De vågade leva ut på papperet för de visste att de kunde.

Nu var timmen slut. Penslar och vattenfärger sköljdes av. Kriter sorterades upp i askar. Kritteckningarna hängdes upp på väggen och vattenfärgsverken lades att torka.

När alla var klara satte man sig vid borden igen.

- Nästa gång, sa läraren, ska vi måla till musik och då har jag ett band som vi ska spela. Slut för idag. Hejdå.

Det blev trängsel i dörren.

Jonne gick ner till sitt skåp för att hämta böckerna han skulle ta hem. Det fick bli samhällskunskap och matte.

Samhällskunskapen var viktig. Där fick de skriftligt läxförhör nästan varje gång.

- Det är för att ni ska slippa ha ett par stora prov, sa läraren.

I matten var det ingen som kollade att han gjorde alla tal men Jonne tog ändå hem och gjorde klart sådant som han inte hann med på timmarna. Det kändes fånigt att hoppa över och smita undan. Han stoppade sina böcker i kassen och gick mot utgången. Han kom fram till dörren. Där var det stopp. Där stod Svempa.

- Men är det inte lille Don Juan? sa han.

Herr Svedenhök lade bort sista skrivningen efter att ha summerat poängen. Resultaten hade varit bra överlag. Han hade inte noterat någon som hade varit direkt dålig. Bäst hade Annika varit men hon var inte överlägsen på något sätt. Det hade varit trångt i toppen.

- Konstigt, tänkte han. Det brukar vara pojkar som är bäst i fysik. Men Annika är begåvad.

Han lade skrivningarna i sitt fack i lärarrummet. Det var onödigt att släpa hem dem.

Han var på väg genom korridoren när han hejdades.

- Ska magistern gå hem?

Det var Annika.

- Ja, hurså?

Han såg på henne. Hon verkade uppriven på något sätt. Det såg nästan ut som om hela hon skakade. Trots det var hennes tal lugnt och sansat.

- Det är några killar som slåss nere vid utgången. Det är bäst att magistern avbryter det annars kan någon bli skadad. Dom menar allvar.

- Vilka slåss?

- Jonne och en kille i nian.

Jonne, tänkte han. Han var väl inte den som slogs? Det var första gången han hade hört att han var inblandad i något.

- Då är det bäst att vi avbryter, sa han.

Han skyndade sig mot utgången med Annika efter sig.

Kapitel 11

Jonne hade alltid trott sig vara en lugn och fridfull typ. Han kunde inte minnas när han senast hade varit inblandad i slagsmål.

- Vad då Don Juan? svarade han med en ton som han aldrig trott att han skulle våga använda mot Svempa.
- Flicktjusare.
- Vad menar du
- Du ska ge fan i brudar som jag har.
- Vad då du har?
- Annika.
- Du hörde väl att Annika inte ville veta av dig.
- Ä skit, såna är brudar alltid i början.
- Men om hon inte gillar dig?
- Då ska ingen annan i gänget ha henne heller.
- Är du kär va?
- Fan heller, men ingen jävla brud ska nobba mig.

Jonne tänkte påpeka att det var Annika som hade kommit till honom och inte han som hade sökt henne, men han höll tyst med det.

- Och du ska låta mina brudar va i fred tills jag är färdig med dom. Fattar du det?
- Jag pratar väl med vem jag vill.
- Fan heller.

Svempa tog tag i hans axlar och började ruska honom. Det gjorde ont.

- Släpp mig, är du inte klok?
- Du ska ge fan i mina brudar har jag sagt.
- Aldrig ...

Svempa vräkte omkull honom på det hårda golvet. Jonne slog i armbågen när han ramlade men han klarade huvudet. Han tvekade: Skulle han slåss eller skulle han försöka smita? I vanliga fall skulle han aldrig ha vågat sig på Svempa som mycket större men det här var inget vanligt fall. Så tyckte han att han såg Annika skymta bakom Svempa. Det avgjorde saken.

Nu fan, tänkte han. Jag ska banka lite vett i pösmunken. Han knöt näven, reste sig och flög på Svempa. Han lyckades få in en smäll i mellangärdet på honom.

- Jävla skitunge, röt Svempa. Det där ska du få ångra. Nu jävlar.

Han måttade ett slag med höger handflata. Jonne var med på noterna. Han duckade bara för att träffas av Svempas vänstra knytnäve rakt i ansiktet. Han kände hur det började droppa blod från nästan. Men han gav sig inte. Han försökte få in en rallarsving men fick istället en knytnäve i magen så han tappade luften och förr ihop på golvet. Innan han hann resa sig satt Svempa på honom.

- Nå hur mår Casanova?
- Släpp mig ... Annars ...
- Kommer storebror va? Eller också blir jag avrättad vid revolutionen? Så lätt kommer du inte undan.
- Så är det bäst att vi lugnar ner oss lite

Herr Svedenhök tittade ner på eleverna som slogs på golvet. Det verkar allvarligt, tänkte han. Jonne blöder.

Lars Nilsson: Halleluja magistern . Kopiering utan tillstånd förbjuden.

- Skynda er nu, sa han högt. Vi avbryter.

Den som satt överst tittade upp mot honom. Han kände igen hans ansikte. Det var Sven i 9 C. Herr Svedenhök mindes vad som sas om Sven på lärarrummet.

- Så ja, upp med er nu.

Han såg hur den äldre släppte greppet och sakta reste sig. Jonne låg kvar på golvet.

- Du också. Du ska inte ligga kvar på golvet.

Jonne släpade sig upp. Hans kläder var i oordning, skjortan var trasig vid ena axeln, jackan var skrynklig och byxorna smutsiga. Runt munnen hade han blod som kom rinnande från ena näsborren.

- Vem började?

Ingen svarade.

- Varför slogs ni?

Han såg hur Jonne tänkte säga något men stängde munnen igen.

- Ja, ja, ni vill inte tala om det. Låt det förbli en privatsak då. Jag vill i alla fall ha era namn.

Den äldre såg på honom.

- Sven Hedström, 9 c.

- Tack.

- Jonne ...

- Dig känner jag.

Jonne tystnade.

Annika såg hur magistern avstyrde slagsmålet. Han hade alltid tyckt att magister Svedenhök verkade lugn och sansad. Nu såg hon hur han verkligen fick anstränga sig för att inte börja skrika. Hans anletsdrag stelade och han såg sammanbiten ut.

Ett tag trodde hon att han skulle böja sig ner och slita isär slagskämparna och ge dem en rungande utskällning. För en gångs skull gjorde han nämligen skäl för sitt smeknamn, Höken. Hon visste mycket väl att det bara var taget från hans efternamn men här levde han upp till det.

Hon såg också hur han slappnade av när Svempa reste sig upp. Hon fick aldrig veta vad som hade hänt om Svempa hade legat kvar.

När Jonne reste sig böjde hon bort ansiktet. Hon räknade till tio och tittade igen. Första gången hade hon tyckt att hela hans ansikte var täckt med blod. Nu såg hon att det bara var under näsan. Men kläderna såg för hemska ut.

Stackars Jonne, tänkte hon. Hur ska han förklara det där när han kommer hem?

- Du kan gå, Sven, sa herr Svedenhök. Men du vet att jag blir tvungen att rapportera det här till din klassföreståndare. Det blir troligen en anteckning i ditt meddelandekort.

Han tyckte sig märka hur den hårda "mig-rår-du-inte-på"-blicken släppte för en sekund och blev undergiven. Men i nästa stund fanns den där igen och han kunde inte svära på att han sett rätt.

- Skynda dig nu.

Sven gav sig av. Han såg att Jonne också tänkte avvika.

- Ånej, sa han. Dig vill jag gärna prata med lite till.

Lars Nilsson: Halleluja magistern . Kopiering utan tillstånd förbjuden.

Jonne ryckte till. Nu var det klippt. Höken visste allt. Nu skulle han fråga ut honom om alla Hallelujan och Jesus. Han skulle mangla honom. Sedan skulle han ringa hem till hans föräldrar och berätta allt ... Sedan skulle det verkliga helvetet börja. Morsan och farsan skulle aldrig förstå. De hade aldrig varit med i något gäng. De hade aldrig känt på hur det var att vara tvungen att göra som de andra för att inte bli utesluten.

Nisse skulle komma med sina predikningar. Han skulle säkert inte koppla in Jonnes lurar på en vecka.

Jag sticker, tänkte han. Men så kom han på att det vore detsamma som att erkänna. Han kanske kunde spela oskyldig, blåneka, och bli trodd. Lyckades det skulle han aldrig vara med i gänget igen lovade han sig själv men han trodde inte på sina egna lögnar. Han skulle aldrig våga lämna gänget.

- Sāja, se inte så förskräckt ut, sa herr Svedenhök. Jag bits inte. Jag vill bara veta hur det började.

Jonne skakade på huvudet.

- Vem slog först?

- Jag vet inte så noga. Jag tror det var jag.

- Nu blir jag överraskad. För det första har jag aldrig hört om att du brukar slåss och för det andra är det väl inte brukligt att ge sig på någon som är större?

Jonne bara skakade på huvudet.

- Provocerade han dig?

- Sa han något dumt?

- Försökte han reta dig?

- Ville han bråka med dig?

Herr Svedenhök fick inga svar på sina frågor. Han kände att han gjorde fel någonstans men kunde inte komma på vad för fel. Han måste hitta en öppning.

- Gällde det gänget? fyllde Annika i.

- På sätt och vis.

- Några relationer inom gänget? sa Göran Svedenhök.

Han var tacksam mot Annika. Han log mot henne och fick ett kort leende som svar.

- Relationer?

Jonne såg frågande ut. Herr Svedenhök förklarade.

- Ja, något som gällde kamratskapet?

- Kanske det.

- Kan du inte säga vad det var? Det går snabbare då.

- Han förolämpade en av mina vänner.

Svaret kom snabbt och överraskande.

-Jaha och du försvarade din vän?

- Ja.

Jonne tittade i golvet. Herr Svedenhök tittade bort mot Annika men hon gled bort men blicken.

- Aha, tänkte han, på det viset. Bäst att jag avslutar mitt korsförhör.

Han insåg varför Jonne hade varit så tyst. Han ville nästan be om förlåtelse för sitt frågande.

- Ja, sa han, det var ju ädelt av dig, men kunde du inte ha löst det hela på något annat sätt?
- Hur då?
- Tja, pratat Sven till rätta till exempel?

Jonnes blick blev kall. Han såg hur han tittade föraktfullt på honom.

- Som Jesus då va? Halleluja, vänd andra kinden till, Gud välsignar dig ändå.

Herr Svedenhök tappade totalt kontrollen. Han bara kände hur hans högra hand for ut i luften och hur handflatan träffade något mjukt. I samma ögonblick som det brände till i handflatan insåg han vad han hade gjort.

Annika tyckte att "Hökens" frågor var pinsamma. Hon önskade hela tiden att han skulle sluta. Hon ville inte ha fram sanningen. Hon insåg den helt klart ändå. Jonnes och Svempas slagsmål hade gällt henne. Det var hennes fel att Jonne blödde näsblod, det var hennes fel att hans skjorta var trasig, det var hennes fel att hans byxor var skitiga, det var hennes fel ...

Så plötsligt bytte "Höken" ämne. Hon slappnade av och tänkte att det var över. Men så såg hon Jonnes blick förändras. Hon hade aldrig sett honom verka så hänsynslös. Han skrek några ord. Så kom smällen.

Jonne förstod inte sig själv. I samma ögonblick som han öppnade munnen förstod han att han gjorde fel. Han hade inget emot magister Svedenhök, som var en av hans bästa lärare, men det var som om något kontrollerade hans tunga. Det var inte han som vräkte ur sig orden, det var någon annan som sa dem åt honom. Han kunde inte hejda dem. Och så kände han hur det sved till i ansiktet. Han vände sig om och sprang ...

Herr Svedenhök visste inte vad han skulle ta sig till. Vad hade det tagit åt honom? Varför?

Han sträckte ut handen mot Jonne med fick inte tag på honom. Jonne sprang.

- Jonne stanna ... jag måste prata med dig ... stanna ...

Han ville springa efter men hans fötter stod stilla. Han såg hur Annika också sprang och han hörde henne skrika till honom:

- Jag ska ordna upp det. Ta det lugnt magistern ...

Kapitel 12

Jonne sprang, han bara sprang. Det enda han hade i huvudet var att han måste springa, springa bort, långt bort. Han struntade i vart han sprang, åt vilket håll eller mot vilket mål, han bara kände inom sig att han måste bort. Han skulle försvinna från allt, Svempa, gänget, Höken, skolan och Annika. Han skulle lämna dem alla åt sitt öde för evigt. Han skulle aldrig komma tillbaka, Han skulle inte gå hem heller. Han skulle rymma.

Nedför hans kinder strömmade något vått, det måste vara tårar. Han skämdes trots att ingen kunde se honom. Han fick inte gråta, vad som helst men han fick inte gråta. Killar ska inte gråta. Tjejer gråter men inte killar. Han fick inte, han fick inte ... Kunde inte de förbaskade tårarna fatta att de måste sluta?

Varför? Varför hade han slagit till Svempa? Varför hade Höken kommit förbi? Varför hade han vräkt ur sig det han sa? Varför? Kunde ingen komma och förklara varför det hade blivit så? Vad skulle han säga när han kom hem? Näsblodet skulle han förstås tvätta bort men hur skulle han kunna dölja skjortan som var trasig? Även om han försökte laga den själv så skulle morsan se det vid nästa tvätt.

Så dum han var. Morsan skulle ju aldrig få se hans skjorta mer. Han skulle inte komma hem mer. Han skulle bara springa tills alla vägar tog slut.

Jonne sprang vidare. Det här skulle bli hans liv.

Husen tog slut och skogen tog vid. Han tvekade ett ögonblick, rakt in i skogen eller i en cirkel runt förorten? In i skogen, där skulle han säkert få vara ifred.

Han kände hur tröttheten började göra sig påmind. Den värsta ilskan och desperationen hade gått över och tårarna hade vikit undan. Han räknade ...

... 300 meter till vägen, 1200 till skogen och sedan minst 1000 i skogen ...

Han hade sprungit minst två och en halv kilometer. Han som brukade protestera tyst när gymnastikmagistern beordrade 400 meters löpning. Nu hade han ett ordentligt håll, benen kändes tunga och skjortan var klubbig av svett. Han orkade inte längre, han måste vila. Han kunde fortsätta sedan. Han sjönk ner i skuggan av en tall.

Hon måste få tag på honom. Det fick inte sluta så här. Det var hennes fel alltihop. Hon måste få en chans att reda ut det hon hade ställt till med, både för hennes egen och för Jonnes skull. För magister Svedenhöks skull också förresten.

Hon tyckte sig minnas att hon hade läst om lärare som hade blivit åtalade för att de gett elever örffilar. Det fick inte hända. Hon, Annika, skulle inte ge sig förrän alla var vänner igen. Hon skulle se till att de bad varandra om förlåtelse. Sedan skulle ingen annan få veta vad som hade hänt. Det här skulle bli deras gemensamma hemlighet.

Hon fick kämpa för att behålla Jonne inom synhåll. Det verkade som om han sprang i något slags heligt raseri och av det fick övernaturliga krafter. Hon hängde med så gott hon kunde med tårarna rinnande nedför kinderna.

- Gråt inte Annika, sa hon till sig själv. Inget blir bättre av det. Du bara förlorar kraft. Du behöver all din kraft för att hänga med.

Men Jonne försvann länge och längre bortåt. Snart var han utom synhåll. Hon sjönk ner på närmaste parkbänk.

- Jävlar också, tänkte hon. Jag har förlorat honom.

Lars Nilsson: Halleluja magistern . Kopiering utan tillstånd förbjuden.

Kapitel 13

- Har det hänt något? undrade Anita
- Inget speciellt.
- Var skrivningarna bra?
- Tja, inte toppen precis men de var inte dåliga. Annika var bäst som vanligt.
- Där ser du att flickor också klarar av fysik.
- Observera att det har jag aldrig förnekat. Jag har bara påpekat att pojkarna vanligtvis är bättre, vad det nu kan bero på ...

Han gick in i köket där hon stod och fyllde på kaffekokaren.

- Vad blir det för mat?

Hon vände sig om för att besvara hans fråga och tittade honom i ansiktet. Han fick en känsla av att hon såg rakt igenom honom. Hon såg att något hade hänt. Han försökte slappna av, tänka på något annat, verka oberörd.

- Nå, vad för vi för mat?
- Vad har hänt? sa hon.
- Hänt, vad då?
- Du ser så konstig ut, precis som om det hade hänt något allvarligt.

Det var konstigt tyckte han. Trots att de gled isär mer och mer hade hon fortfarande kvar sin förmåga att se på honom när något hade hänt. Hon läste honom lika tydligt som en storstilt bok. Det enda han någonsin hade lyckats dölja för henne var gängets glåpor, men det hade varit svårt i början.

- Ser jag konstig ut?
- Ja, sa hon
- Det måste vara att jag är trött.
- Du ser inte ut så där när du är trött. Det här är något annat.
- Men det finns inget annat.

Han försökte intala sig själv att det verkligen inte hade hänt något. Han hade inte avbrutit något slagsmål mellan Jonne och Svempa på vägen hem, han hade inte slagit någon elev – framför allt det, han hade inte slagit honom. Men hans hand sa emot honom, där fanns fortfarande känslan kvar.

- Jag vet inte, sa han, det måste vara något undermedvetet.
- Jaja, vill du inte prata om det så slipper du.

Han pustade ut.

- Vad var det du frågade om?
- Maten.
- Panerade kotletter.

- Du är sen idag Annika, sa hennes mamma.
- Jag vet, jag blev fördröjd. Jag måste prata med en kompis.
- En kille va?

Det var lillebrorsan som gästade förtjust.

- Javisst, svarade hon
- Kramades ni? fortsatte han.

- Javisst, det gör vi alltid.
- Pussades ni?
- O ja, många gånger.
- Driv inte med Pelle, sa hans mamma.
- Han får skylla sig själv.
- Du vet hur han är. Det ligger i åldern.
- Ja, ja, men han frågar så dumt.
- Det går över.

Det var det vanliga: "Det går över." Men i och för sig var Annika tacksam mot Pelle. Han hade nästan fått henne på andra tankar. Hon hade fått en chans att smila upp sig lite grann innan hon skulle stå ansikte mot ansikte med mamma. Det var behövt.

- Jaha lilla gumman, Vad har hänt idag då?
- Jag träffade kungen och Silvia, Björn Borg var gymnastikvikke och fysikmagistern ska få nobelpriset. Annars inget.
- Näha.
- Du då?
- Tja, Allt i Hemmet var här och gjorde hemma-hos-reportage och så vann jag högsta vinsten på Penninglotteriet.
- Som vanligt alltså.
- Just det. Städning, disk, matlagning ...

Annika tyckte att mamma borde skaffa en hobby. Hon visste att hon inte ville börja jobba igen förrän Pelle började skolan men en hobby vore inte dumt. Hon kunde spela något instrument, lyssna på musik, läsa bra böcker, handarbete, gå med i någon studiecirkel ... men hennes mamma ville inte lyssna på det örat.

- Jag har fullt upp ändå.

Men Annika såg henne aldrig göra speciellt mycket.

- Och kärleken lilla gumman, hur har vi det med den?
- Full rapport i Hänt i veckan nästa vecka.
- Ojdå, och killarna slogs om dig förstår jag?
- Ja, svarade Annika med gott samvete.

Han försökte att smyga sin in. Redan i trappan gick han försiktigt för att inte höras. Det påminde om sådant de lekt när de var små. Dörren var inte låst, det hjälpte. Sakta, sakta tryckte han ner handtaget.

Jag måste in och byta, tänkte han. Dom får inte se den trasiga skjortan. Det blir bara en massa snack. Det är bättre att jag hinner byta om, då kan jag alltid skylla på att jag var hos en kompis.

Dörren gled upp, den gnisslade inte som en del dörrar gör. Den var tyst. För en gångs skull var Jonne tacksam för farsans påhitt att smörja gångjärnen då och då. Det var jobbigt när det skulle göras men nu förstod han vitsen med det.

Sakta, sakta drog han igen dörren efter sig. Men så tappade han koncentrationen och den slog igen med en smäll.

- Är det du Jonne?
- Var har du varit, vi har varit så oroliga för dig?
- Maten är kall.

Jag måste in på rummet, tänkte han. Han sprang före i köket och räddade sig in. Med tankens hjälp skickade han ett tack till sjön som hade hjälpt honom att bli av med blodet under näsan.

- Vad har du varit?
- Jag var hos en kompis. Vi spelade skivor.
- Men du vet att vi alltid äter klockan sex.
- Ja, ja, men det är lätt att glömma.
- Åt inte kompisen då?
- Jo men klockan fem, sedan lyssnade vi på skivor igen ...
- Du har ju klocka, jag tycker att du borde ...

Han kopplade bort henne. Han hörde henne men lyssnade inte på henne. Det gällde att byta. Jackan fick hänga på stolen och jeansen borstade han nödtorftigt av. Sedan gick han till garderoben och letade, Han måste få tag på en skjorta som hängde där i morse.

En gång för några år sedan hade han gjort bort sig totalt. Då hade han kommit hem med en trasig skjorta, precis som nu. Han hade sprungit in på rummet och bytt. När han kom ut hade hans mamma stirrat på honom.

- Den där strök jag åt dig i morse, hade hon sagt.

Han hittade en som han visste att hon hade hängt in igår. Han bytte. Den trasiga skjortan fick vila under madrassen. Han skulle laga den så fort han hann.

- ... ska jag värma maten åt dig?
- Tack det vore bussigt?
- Jag tycker inte om när du inte passar tider, sa hans pappa.
- Kan jag inte få äta innan du börjar gnälla?
- Jo, jo, men jag bara säger att jag inte tycker om det. Det började med sena kvällar ...
- Men jag brukar komma i tid till maten.
- Ja, och jag hoppas att du fortsätter med det.

Han såg arg ut. Jonne undrade vad han skulle få för straff. Hans pappa var för straff. "Gör man något fel så ska man sona för det." Ibland blev det reducerad fickpeng, ibland bara utgångsförbud. Någon gång hade han fått en egen privat rättstavningsläxa. Det enda han inte kunde påminna sig var att han hade fått stryk.

- Jag tror att vi ger dig utgångsförbud ikväll, sa han. Vad säger du Anna?
- Du vet att jag inte gillar straff.
- Det är inget straff, det är normal hövlighet. Kan han inte komma i tid och äta med oss så kan han i alla fall tillbringa några timmar framför TV:n med oss.
- Ja, ja, gör som du vill.

Jonne slappnade av. Utegångsförbud var bra. Han hade ingen lust att träffa gänget ikväll, Nu hade han något att skylla på om de frågade imorgon.

Kapitel 14

Annika kom till skolan tidigare än vanligt. Hon var tidig annars också men idag hade hon ett ärende, ja om man ska vara riktigt petig så hade hon två ärenden. Hon måste prata med Jonne när han kom och hon måste få tag på magister Svedenhök. Höken måste få veta att hon inte fick tag på Jonne igår.

Hon gick upp till lärarrummet och knackade på. Inget hördes så hon knackade igen. Efter tredje knackningen kom fröken Jansson men hon hade inte sett till Annikas fysikmagister. Alltså hade han inte kommit.

Annika satte sig nere vid stora ingången och väntade. Han måste komma innan det ringde, för 8 C hade honom första timmen.

Medan hon satt där undrade hon vad som hade tagit åt henne de sista dagarna. Vad hade hänt? Först följde hon med Svempa och blev skjutsad på hans moppe. Svempa som hon alltid hade drömt om. Svempa den stora tuffa killen som kunde få vem han ville. Hon hade hört vilda berättelser om honom bland tjejerna i plugget.

- Han har nog inte funnit den rätta, tänkte hon. När han gör det så lugnar han ner sig.

I sina drömmar var det hon som hade varit den rätta. Där var det hon som hade plockat ner honom på jorden. Hon hade fått honom till en öm och trevlig kille. Så hade verkligheten kommit och förstört alltihop. Han hade stött på henne och hon hade bara följt med. Nu skulle hon visa kompisarna att hon var med än en plugghäst och torris.

Men mitt i drömmen var det något som var fel. Det stämde inte. Svempa uppträdde precis som berättelserna sa att han brukade uppträda. När han tog i henne var det inte ömt som det skulle vara enligt tidningarna hon läst. Det var hårt och brutalt. Något inom henne protesterade och det slutade med att hon snoppade av honom.

Så träffade hon en mindre och tystare kille, Jonne. Han säger inte så mycket till henne, han bara skjutsar hem henne på cykeln, Och så vips bjuder hon hem sig själv till honom. Senare ser hon honom, en "skötsam" kille, slåss med den större och mer vältränade Svempa, troligen för hennes skull, Det stämde inte, ingenting stämde. Och här satt hon och väntade på att få prata med en lärare. Vad hade det tagit åt henne?

Klockan närmade sig åtta. Strömmen av elever genom porten blev allt tätare, men varken Jonne eller magister Svedenhök syntes till.

- Dom är nog sena, intalade hon sig själv.

Men de hade inte kommit när det ringde in första gången och precis som Svempa och Stöten passerade henne och gjorde grimaser för att visa vad de tyckte om henne, var hon tvungen att resa på sig och hämta sina fysikböcker.

Herr Svedenhök hade gått upp ytterst motvilligt. Han hade haft en mycket orolig natt- Själv kunde han inte påminna sig att han hade sovit men hans fru intygade att hon hade sett honom sova åtminstone ett par gånger. Under frukosten hade han tigit och han var medveten om att han uppförde sig illa mot barnen. Hans fru räddade situationen åt honom med:

- Ni förstår att pappa är så rysligt trött idag för han har sovit dåligt i natt.

Hon anade säkert att det var något men hon pressade honom inte och det var han tacksam för. Han ville ha sina problem för sig själv, han orkade inte dela med sig av dem.

Hela natten hade han tänkt på vad han hade gjort. Vad hade fått honom att göra det? Varför
Lars Nilsson: Halleluja magistern . Kopiering utan tillstånd förbjuden.

hade han slagit en elev? Var det bara ett par ord eller ...?

Vad skulle följderna bli? Skulle Jonne tala om för någon vad som hade hänt? Eller var han också rädd. Ville han att hans föräldrar inte skulle få reda på att han var med i ett gäng som terroriserade en lärare?

Och Annika? Hon had verkar så vänlig då, men vad tänkte hon nu efteråt? Hon var ju vittne till hur en lärare slog en elev, dessutom en elev som redan var blodig efter ett tidigare slagsmål.

Givetvis blev han sen. Hon jäktande precis som klockan ringde andra gången.

- Jag orkar inte gå till skolan mamma.

Jonne började bli desperat. Fattade hon inte?

- Men du har ju ingen feber, Jonne. Du måste försöka.

- Men jag har en sån huvudvärk ... och så känner jag mig så konstig.

- Ta en magnecyl då.

- Jag gillar inte tabletter.

Hon tvekade. Hur skulle hon göra? Jonne brukade ju inte skolka så det kanske var något speciellt. Men han hade ju ingen feber och han såg inte speciellt sjuk ut. Och inte hade hon någon att fråga till råds. Hennes man hade åkt till jobbet och Nisse var på väg till skolan.

- Kör till, stanna hemma då. Men om du inte blir sjukare så låtsas inte om för pappa att du har varit borta från skolan. Han blir bara så arg.

- Tack, mamma.

- Och du, krya på dig.

Skönt, han fick stanna hemma. Han slapp gå till skolan, slapp möta fysikmajjens blickar, slapp träffa Annike. Inte för att han tyckte illa om någon av dem men han orkade bara inte med dem idag. Så enkelt var det. Han orkade bara inte.

Egentligen borde han be Höken om förlåtelse. Visserligen var det han själv som blev slagen men han visste ju varför. Vad hade gänget egentligen ställt till med? De hade nästan knäckt en av skolans bästa lärare. Varför?

Klassen stod prydligt uppradad när han kom till klassrummet. Han kände ett sting i hjärtat. Han hade trott att ingen av hans elever hade varit med och kastat glåpord. Tänk om fler elever i hans klasser var med i gänget. Inte för att det spelade någon roll, hans bubbla hade redan spruckit, men tänk om? Medan klassen gick in tittade han efter Jonne men han var inte där. På sätt och vis var det skönt att slippa stå ansikte mot ansikte med honom, men å andra sidan gjorde det herr Svedenhök orolig för vad som hade hänt. Hade Jonne blivit skadad? Han hade kanske fått en psykisk knäck av slaget?

Annika var i alla fall där men hon såg lite mer splittrad ut än normalt. Näja, bäst att kämpa på.

- God morgon.

- God morgon.

- Jag har rättat era skrivningar från igår ...

Lika effektiv som vanligt, tänkte Annika. Precis som om ingenting hade hänt. Men han kanske hade rättat skrivningarna innan det hände.

Men var var Jonne? Var han sjuk eller orkade han inte gå till skolan efter det som hänt? Han kanske aldrig kom hem igår. Hon måste få veta.

Det ringde. Jonne tittade på klockan. Halv tio. Skulle han svara? Det kunde vara pappa och han skulle inget få veta. Å andra sidan kunde det vara mamma också, men hon kunde gott tro att han sov.

- Nä förresten.

Han satte sig upp. Han måste svara. Om det var mamma så skulle hon annars tro att han skolkade och var ute och sprang. Det enda han fick till svar när han lyfte på luren var kopplingstenen.

Annika steg ur telefonbåset i lärarrummet.

- Tack för lånet, sa hon.

- Det var så lite, sa Arne som hade gett henne tillstånd att ringa. Du lämnade ju tillbaks den.

Hon låg åt honom och gick ner till elevskåpen. Ingen hade svarat. Tänk om han hade rymt? Hon skrattade åt sig själv. Rymde gjorde man när man var liten och fick spenat till middag. Men någonting hade hänt, det kände hon på sig.

- Jag har alltid sagt att tjugominutersrasten på morgonen är som en oas i en stor, stor öken, sa Arne till sina kollegor.

Några nickade instämmande. Andra fortsatte oberört med sin konversation på annat håll.

- Eleverna tycker säkert också det, sa Lisa Jansson. Tänk, jag tycker synd om dem. Två långa lektionspass i rad med bara så mycket rast emellan att de hinner från det ena klassrummet till det andra.

- Man riktigt ser vilka som är rökare, sa Arne. I slutet på andra timmen börjar det rycka i kroppen på dem. De kollar att de har ciggen i fikan och att tändarna eller stickorna finns där.

”Ciggen”. Herr Svedenhök log för sig själv. Arnes språk var påverkat av elevernas. Han undrade om Arne gjorde det medvetet eller om det bara blev så. Ibland retade han upp sig på vissa lärare som han tyckte alltför medvetet gick in för att tala elevernas språk. De lät så tillgjorda.

- Du ser betänksam ut, Göran, sa Arne. Hade Pytagoras fel?

- Nej, jag tänkte på ciggen, sa Göran Svedenhök.

- Jaha, du kanske inte gillar ordet. Taggen vore nog en mer adekvat benämning så att säga.

Arne skrattade och herr Svedenhök tog efter hans exempel.

- Visst, sa han.

Han blev allvarlig igen. Han undrade hur det hade gått med Jonne. Annika hade ju varit inne och ringt. Ringde hon honom? I så fall kanske hon visste. Han kanske borde ringa själv men han tyckte att det verkade så påfluget.

Kapitel 15

Annika var på väg från skolan. Det vara bara tjugominutersrast och hon hade fem lektioner kvar. Ändå gick hon. Hon kände att hon helt enkelt måste.

Inom henne gnagde tanken att hon just nu gjorde det som hon själv brukade fördöma mer än något annat. Hon skolkade. Hon hade lämnat skolan utan att få tillstånd av någon lärare, hon hade inte talat om för någon varför hon gick, de visste inte ens att hon gick.

Hon undrade hur hon skulle kunna förklara det för mamma när kontaktkortet kom hem. Skulle mamma förstå henne? Hon kunde ju inte berätta hela sanningen.

Vid kiosken stannade hon. Hon gick in i telefonkiosken som låg mitt emot. Hon måste ju ha Jonnes adress. Hon var dum som inte hade skrivit upp den när hon ringde. Då hade det tagit tid att hitta rätt Lind, det fanns ju fem sidor med dem. Nu, när hon visste hans pappas förnamn, gick det betydligt snabbare. Hon la adressen på minnet och lämnade telefonkiosken. Mätte han vara hemma.

Det ringde på dörren. Det måste vara en försäljare. Han mindes pappas inställning till försäljare.

- Dom ska banne mig inte sälja något här.

Han beslöt sig för att inte öppna. Försäljaren skulle nog gå sin väg snart. Men det fortsatte ringa signal på signal.

Hon måste ha ringt mer än 20 gånger. Varför öppnade han inte? Sov han? Eller var han inte hemma?

En dam passerade i trappan.

- Det är nog ingen idé, fröken lilla, sa hon vänligt. Linds brukar inte ha någon hemma på förmiddagarna.

Hon nickade till damen med fortsatte att ringa. Så äntligen hördes det något från lägenheten på andra sidan dörren.

- Jag öppnar väl då, sa han till sig själv. Det verkar vara något viktigt.

Han gick sakta mot dörren, precis som han ville att ringandet skulle ta slut innan han kom fram. Han öppnade dörren försiktigt.

- Va, du?

I klass 8 C utväxlades många häpna miner närlektionen började efter rasten. Annika kom för sent! Och hon kom inte för sent till vilken lektion som helst. Hon kom för sent till klassföreståndarens egen timme.

Lisa Jansson stängde dörren.

- Är både Jonne och Annika borta? frågade hon.

- Jonne är bort, sa Anders, men Annika var hör i morse.

- Jaha, då kommer hon väl då, sa Lisa.

Men Annika kom inte. Viskningar utväxlades mellan dem som satt bredvid.

- Plugghästen skolkar.

Sensationen var ett faktum.

- Får jag komma in?

Han bara stirrade på henne och kom sig inte för att svara. Vad gjorde hon här? Nu? Skulle inte hon vara i skolan? Helst ville han säga nej och dra igen dörren, han ville vara ensam, men han nickade och släppte in henne.

- Hur mår du? sa hon.
- Sådär ...
- Är du sjuk?
- Nja ...
- Vad menar du, är du verkligen sjuk idag eller har du stannat hemma ändå?
- Mitt emellan. Du då?
- Jag gick efter två timmar. Jag ville träffa dig.

Han rodnade och tittade i golvet.

Vad sa hon egentligen? Vad tog det åt henne nu igen? Och inte hade hon vett att rodna heller. Han måste tycka att hon var väldigt påträngande.

De gick in i Jonnes rum, han först och hon efter som en trogen hund. Han satte sig på sängen och hon hittade en stol vid skrivbordet.

- Va konstigt, sa hon och tittade på hörlurarna. Ligger du och lyssnar på väggarna.
- Visst, det kallas betongrock.

De skrattade tillsammans.

- Nä, sa han, det är brorsan påhitt. Dom är kopplade till hans stereoprylar så att jag ska kunna lyssna utan att behöva gå in i hans rum. Enkelt sätt att hålla lillebror ute.
- Han verkar inte så dum din brorsa.
- När, men han är kommunist.
- Och vad gör det? sa hon.

Han svarade inte.

- Har du ingen skön skiva vi kan lägga på?
- Jag har inga, men Nisse har några på sitt rum.
- Tror du han har nåt emot att vi lånar rummet?
- Nää.

De flyttade.

- Vilken massa skivor han har, utbrast Annika och såg på två lekbackar fyllda med LP-album.
- Visst, det är hans stolthet.
- Han röker inte va?
- Hur kunde du veta det?
- För det första luktar det inte rök här och för det andra skulle han inte haft råd med alla skivorna då.
- Nä det är klart.
- Jag fattar inte hur dom i vår ålder har råd att röka. Det finns ju några som röker ett paket om dan.
- Mmm.
- Tänk dig ett paket om dan, det blir ungefär tvåtusen spänn om året. Vad man skulle köpa saker om man hade tvåtusen,
- Mmm.

Hon blåddrade igenom skivorna. Mot slutet av första backen stannade hon upp.

- Har du något emot att vi lyssnar på Steeleye Span, sa hon.
- Nä, dom är bra. Gillar du dom?
- Jag har aldrig hört dom, bara läst om dom.

Han blev förvånad. För det mesta nöjde sig hans kompisar med att konstatera: "Vi struntar i att lyssna, han har ju inget man har hört förut."

Annika valde medvetet ett band som hon aldrig hade hört. Men han protesterade inte. Han tog skivan och satte på den.

- Jag lägger på första sidan, sa han.
- Är den bäst?
- Ja.

Nålen sänkte sig ner och introduktionen till Little Sir Hugh strömmade ut genom högtalarna. Först basen, sedan trummorna och den akustiska gitarren, så sångerskan och till slut hela bandet. Jonne lät foten vicka i takt och Annika sträckte sig för att kunna hänga med i texten.

- Dom är annorlunda, sa hon när gruppen kom till a capellasången på slutet av låten.
- Det är därför det är så skönt att lyssna på dom, sa Jonne. Det är härligt när man kommer hem från gården, man bara sätter på sig lurarna och låter musiken skölja över en.

En oboe hördes, ett försiktigt piano i bakgrunden.

- Bach goes to Limerick, läste Annika.
- Precis, sa Jonne. Lyssna nu.

Plötsligt slog låten om, en mandolin tog över kommandot och ledde in gruppen i en folkdans. Annika skakade huvudet i takt med musiken. Jonne såg hur det långa ljusa håret böljade fram och tillbaka. Det var alltså så här det var att ha en tjej hemma och lyssna på musik tillsammans. Undrar om Svempa också gjorde det med sina tjejer.

Long Lankin, en lugn låt med akustisk gitarr och ett tveksamt försiktigt elgitarrsolo. Omedvetet lutade sig Annika bakåt mot Jonne, förskräckt drog han tillbaka sin arm.

- Du, vad var det egentligen som hände igår?

Han väntade med svaret, visste inte vad han skulle säga. Hur mycket visste hon?

- Jag vet att ni slogs och jag såg vad som hände sen, men varför?
- Lyssna nu, sa han.

Musiken bytte karaktär, den lugna låten blev aggressiv och en av killarna i bandet sjöng huvudstämman.

- Snygga stämmor va?

Han välsignade Steeleye Span som gett honom chans att byta ämne.

- Visst, sa hon tveksamt. Men det var inte det jag ville veta.

Han suckade och vände sig bortåt. Varför måste hon tvunget veta? Kunde hon inte låta det falla i glömska?

- Hade det samband med det där gänget snackade om när Höken gick förbi igår?

Han ryckte på axlarna. Han letade efter ett sätt att komma ur situationen.

Nu går dom tillbaka till melodin dom hade i början, sa han. Det där med ABA-form du vet, som musikjullen tjatade om i våras. Det blir roligare när man upptäcker att sånt finns i pop också.

- Du lyssnar inte, sa hon. Jag försöker prata om något annat. Någon sa nåt om "Jesus kommer" och någon annan "ska vi hålla bönemöte". Det var samma sak igår efter slagsmålet. Då sa du nåt till

Höken om Jesus och sedan slog han till dig.

Han svarade fortfarande inte. Hon är smart, tänkte han. Hon har kommit på allt.

- Kör till, vill du inte snacka om det så låt bli. Den här låten är bra. Vad är det för instrument i bakgrunden?

- Piano, säger Nisse i alla fall. Det är ballt när dom delar upp sig i två körer.

Skivan tog slut. Det blev tyst omkring dom.

- Du får ändå veta det, sa han. Det är lika bra att jag berättar.

Han hade bestämt sig. Hon tittade på honom men han undvek hennes blick.

Säg det snabbt, sa han tyst till sig själv, innan du ångrar dig.

- Vi har mobbat Höken, sa han högt.

- Va?

- Vi har skrikit saker åt honom när han gått förbi oss.

- Länge?

- Jag vet inte. Jag kom med i gänget för ett år sedan och hela den tiden har vi i alla fall hållit på. Jag tror dom höll på förut också.

- Varför?

- Vet inte?

- Gillar ni honom inte?

- Det är bara jag som har honom i plugget. Dom andra ser honom bara på skolgården då och då.

- Du då, gillar du honom?

- Han är schysst. Man lär sig en massa på hans lektioner, det är aldrig tråkigt som på en del andra timmar ... Man får för sig att det spelar någon roll det man säger ... En del lärare märker inte ens om man svarar fel, dom antar att man ska svara rätt och sedan fortsätter dom som om ingenting hänt. Det händer aldrig på Hökens timmar. Han lyssnar på en.

- Varför är du med och mobbar honom då?

- Jag vet inte.

- Men du måste ju veta.

- Nej.

Han nästan skrek åt henne. Han såg hur hon ryckte till.

- Jag vet inte, jag har ingen aning, det bara är så.

- Bara är så, vad är det för snack? Kan man inte ändra på det?

- Jag leder inte gänget.

- Nä, men du är en av dom. Du har precis lika mycket ansvar som dom andra.

Han svarade inte. Vad skulle han förresten svara? Hon avslöjade honom grymt och obarmhärtigt. Hon visade vad det var för något som han hade varit med om och ställt upp på helt frivilligt.

- Ni är tuffa ni i gänget. Allihop röker ni och förstör er själva och andra ...

- Inte alla.

- Okey, inte alla. Men ni sprider fördomar om alla och ni är så gammaldags så det stinker när det gäller tjejer. Vad dom andra blev häpna när jag sa nåt i förrgår. Tjejer ska vara tysta. Och Svempa hänglar med dom och ligger med dom mot deras vilja.

Så låt aldrig Svempas versioner. I hans berättelser var alla tjejer villiga och bara väntade på att få ett riktigt skjut.

- Sen terroriserar ni grannarna med era jävla mopeder och som kronan på verket så försöker ni knäcka plugget bästa majje. Det är stora tuffa killar det.

Hon var ordentligt upphetsad nu. Samtidigt ångrade hon sig. Jonne verkade lite annorlunda än de andra i gänget, det var orättvist att han skulle få ta åt sig allt, men hon kunde inte hejda sig.

- Vad ska jag göra? skrek han för att stoppa henne. Du som verkar veta allt. Vad ska jag göra?
- Tänk! skrek hon tillbaka. Använd dina små grå celler, häng inte bara med alla andra alltid.

Han vände sig bort och dök ner i en av Nisses kuddar. Han grät.

- Det är inte så jäkla lätt, kom det från kudden.

Hon hörde hans snyftningar mellan orden.

- Jonne förlåt. Jag var taskig. Förlåt. Grät inte.

Hon försökte smeka honom men han ruskade bort handen.

- Jag vet också att det är snett, snyftade han. Vad ska man göra. Protesterar man åker man ur gänget. Vad ska man göra sen? Vill du vara utan kompisar?

- Jag har vant mig, sa hon. Jag hade en kompis en gång men hon flyttade till Härnösand. Vi brev-växlar fortfarande men här har jag ingen. Vad tror du jag följde med Svempa för? Jo jag skulle visa att det fanns lite ruter i "fröken plugghäst" också.

Det var hennes tur att börja snyfta och hans tur att försöka trösta.

- Du, jag skippar gänget och tar hand om dig istället.

Hon tittade misstroget på honom.

- Du skämtar? Inte menar du allvar?
- Jag vet inte vad jag menar, allt är så konstigt.

Hon log och innan han hann flytta på sig fick han en kram.

- Det finns nog hopp, sa hon.

Genom tårarna skrattade de tillsammans.

Kapitel 16

Fisk är inte någon favoritmat i Sveriges skolor. Varför har väl många funderat över. Fiskens öknamn är många, t.ex. pappa Bens tuggummi om färsk kokt torsk. Så de dagar då fisk serveras blir köerna till matbespisningen korta och portionerna på tallrikarna små.

Längst uppe i matsalen var lärarnas bord placerat. Lärarna serverades samma mat som eleverna med den skillnaden att lärarna fick ta sin mat själva och kunde dricka lättöl.

Ett litet mellanrum markerade gränsen till elevernas bord som var fulla med ivrigt pratande ynglingar. Då och då for ett smörpaket igenom luften och här och var trycktes en macka fast under bordet, överallt var stoj och stim.

- Det är inte konstigt att de äter lite, sa sansade bedömare, vem kan äta i ett sådan liv?

Men man vänjer sig. Lärarna vande sig, eleverna vande sig och till och med skolmåltidspersonalen vande sig.

- Lite, sa Jonne och kunde snart konstatera att hans definition av lite skiljde sig från mattantens.
- Som han, sa Annika och nickade åt Jonne.

De tittade sig omkring för att hitta någonstans att sitta. Det skulle helst vara så långt borta som möjligt från klasskompisarna.

Här och var såg frågande blickar på dem.

- Titta, Annika och Jonne. Polar dom?

Trevligt par, tänkte de lärare som såg dem.

- Får vi tala med fröken Jansson.
- Jag ska se om hon är här.

Skolvärdinnan försvann in på lärarrummet.

- Vad ska vi säga? väste Jonne.
- Låt mig sköta det här.
- Jag tycket att idén är dum.
- Snacka inte så mycket. Schh, nu kommer hon.
- Nej men se Annika och Jonne, så trevligt. Ni var borta i morse eller hur?
- Ja, sa Annika.
- Och vad gäller saken nu då?
- Vi skulle vilja prata med fröken, sa Jonne.
- Helst i enrum, sa Annika.
- Aha, sa Lisa, konfidentiellt?
- Konfi..., sa Jonne.
- Hemligt alltså, sa Annika

Jonne nickade.

- Jaha, då är det bäst ni följer med.

Herr Svedenhök så fröken Jansson, Annika och Jonne gå in i samtalsrummet i anslutning till lärarrummet och stänga dörren bakom sig. Han blev orolig inombords. Vad gällde saken? Gällde det honom? Var de just i färd med att berätta om hur en fysikmagister slog sin elev? Skulle Lisa Jansson i egenskap av klassföreståndare få veta allt?

Men smällen kan inte ha varit så farlig, tänkte han. Den var inte hård, men ...

Lars Nilsson: Halleluja magistern . Kopiering utan tillstånd förbjuden.

Den skulle ge upphov till prat. Vad hade utlöst den? Vad hade läraren för anledning att slå till? Hela hans historia skulle dras fram i ljuset. Gänget skulle avslöjas. Gläporden skulle komma till allmän kännedom, alla skulle prata om honom.

”Stackare, terroriserad av ett ungdomsgäng i flera år ...”

”Att han aldrig talade om det ...”

”Det måste ha tagit honom hårt ...”

Medlidandet skulle ösas över honom från alla håll. Han tålde inte medlidande, det gjorde hon generad.

Samtidigt skulle några se snett på honom.

”Han slog en elev ...”

”En lärare får inte tappa kontrollen ...”

Nej, en lärare får inte tappa kontrollen över sig själv. Han ska tåla vad som helst, Han ska kunna stå lugn i kautschukregn, han ska tåla tillmälen som ”gubbjävel” och ”skitstropp”, han ska kunna bli provocerad men han får inte tappa kontrollen över sig själv.

Lugna dig Göran, sa han till sig själv. Du håller på att hetsa upp dig. Ta det bara lugnt.

Vem vet, de kanske bara diskuterade något som hade med klassen att göra, Det kanske gällde något så alldagligt som en läxa i historia eller religion.

- Ja, jag förstår, sa Lisa. Du Jonne var hemma för något som hände dig igår och Annika gick från skolan på rasten för att trösta dig. Det har med skolan att göra men ni vill inte tala om vilka som är inblandade. Är ni rädda för att de ska hämnas på er?

- Nä, sa Annika, tvärtom. Som skulle ta det som att vi hämnades på dom.

- Ja, jag förstår, sa Lisa. Rättare sagt, jag förstår inte alls. Det verkar så rörigt. Men jag ska lita på er, fast bara för den här gången. Gör inte om det. Var det något mer?

Jonne skakade på huvudet.

- Jo, sa Annika. Kan vi få prata med herr Svedenhök också?

- Hur så?

Annika bet sig i tungan. Va dum hon var. Nu var hon på väg att avslöja alltihop ändå. Hon måste hitta på något snabbt.

- Vi vill förklara varför Jonne var borta i morse, sa hon.

- Det kan jag göra åt er.

- Nä, det verkar nog snyggare på något sätt om Jonne gör det på egen hand.

- Jaha, då skulle ni nog prata med Svedberg också ...

Jäklar, tänkte Annika, det var ingen bra nödlögn.

- ... men hon har gått för dagen.

- Jaha.

Lisa Jansson såg det inte men Annika pustade ut ordentligt.

- Göran!

Herr Svedenhök ryckte till som om han hade blivit träffat av något.

- Det är två ungdomar som vill prata med dig.

- Med mig?

- Ja, de vill tala om varför Jonne var borta i morse.

Nu kommer det tänkte herr Svedenhök. Jag slog kanske hårdare än jag trodde. Tänk om han var tvungen att gå till tandläkaren. Då kommer allt ut.

- Jag ska tala med dem.

- Nu säger du det vi kom överens om.

- Måste jag?

- Ja, annars kan du ta ditt gamla gäng och dra dit pepparn växer.

Annika var benhård. Nu skulle allt klaras upp.

- Ni ville något, sa herr Svedenhök och stängde dörren efter sig.

- Ja, sa Annika, det var Jonne som ville något.

- Gällde det igår? sa herr Svedenhök.

Både Annika och Jonne märkte hur han tappade lite av den skärpa han brukade ha på lektionerna.

- Ja, sa Annika.

- Hur gick det? Jag gjorde dig väl inte illa? Du måste förstå att det inte var meningen. Det bara blev så. Jag kan inte förstå hur jag kunde göra något så fullkomligt idiotiskt.

- Nä, det var inte det, sa Jonne. Det kändes bara lite just då ... Nä jag ville ...

Han drog ut på orden, han ville helst slippa men Annika gav honom en välriktad spark på ens smalbenet för att få honom att fortsätta.

- Jag ville bara be om ursäkt.

- Va?

- Ja, för alla gånger innan igår. Jag vet inte hur det började, det bara blev så ... helt plötsligt står man och skriker saker, saker som man inte menar ... Nu efteråt förstår jag att vi har varit taskiga mot dig ... jag menar varit dumma mot magistern ... det var aldrig meningen ... det var bara som något slags lek ...

Jonne tystnade. Alla såg i golvet. Alla väntade de på att någon skulle fortsätta.

- Jag vet inte, fortsatte Jonne efter en stunds paus, dom andra kanske tänker fortsätta men jag ska inte vara med om det mer ... jag ska tänka lite mer själv i fortsättningen.

Han tittade på Annika med en sådan där "räcker-det-nu"-blick och fick en nick till svar.

- Det var allt, sa han. Förlåt, och tro mig, jag menade aldrig något illa ... jag tycker att magistern är bra.

Herr Svedenhök visste inte vad han skulle svara. Han hade så många frågor att ställa. Varför? Vem började? Vilka var med? Vet fröken Jansson? Men hans läppar ville inte släppa fram dem.

- Tack, sa han. Han vände sig om och gick ut i lärarrummet.

Han var lättad.

Kapitel 17

- Du ser glad ut, sa Anita.
- Gör jag?
- Ja, det är en helt annan Göran Svedenhök än den som gick härifrån i morse.
- Tack.

Det var inte utan att han kände sig uppåt. Samtalet med Annika och Jonne hade stärkt honom. För att ta till ett gammalt och slitet talesätt så var det som om en sten hade fallit från hans bröst.

Dels verkade det som om slaget igår eftermiddag var glömt och dels hade Jonnes bekännelse och uppriktiga ånger berättat en hel del för honom.

Det gänget höll på med kanske inte var riktat mot honom. Det kanske var ett sätt för dem att bli av med sina aggressioner.

- Har det hänt något speciellt? frågade hon.
- Hur så?
- Eftersom du bytt sinnelag.
- Nä, lite vanliga lektioner och ett elevsamtal.
- Aha, sa hans fru och log, en välväxt flicka i nian med långt blont hår.
- Javisst, sa Göran Svedenhök, precis.

Svempa stod och förbannade moppen.

- Starta då för fan, sa han till den.

Men det ville inte. Den är sur, tänkte han. Jonne och Annika passerade hand i hand och gav honom en chans att låta moppen vila sig.

- Hallå där, skrek han. Vart tog du vägen igår?
- Jag var hemma.
- Varför det?
- Jag hade utgångsförbud.
- För att du slagits i skolan?
- Det vet dom där hemma inget om.
- Kommer du ikväll?

Jonne visste inte riktigt vad han skulle svara. Helst av allt skulle han vilja ge något tvetydigt svar som "Kanske, får se", men Annika tryckte hans hand hårt.

- Nä, jag tror inte det.
- Varför inte det?
- Jag vill inte vara med längre ...
- Fegis. Är du rädd för att Stötens grannar ska bli arga på dig? Eller du kanske inte får vara ute länge på kvällarna? Du kanske ska bli kommunist som brorsan din?

Jonne svarade inte, det var ingen idé.

- Har du en gång gått ur får du aldrig komma med igen, hotade Svempa.

Jonne bara skakade på huvudet.

- Jävla barnrumpa, skrek Svempa efter honom när han gick sin väg med Annika.

Tack detsamma, tänkte Jonne.

- Hej mamma det är Annika. Jag kommer hem senare idag.
- Jaså, du är ute och rumlar med killarna i klassen.
- Javisst.
- Se bara till att du kommer hem innan du är gift.
- Lovar på hedersord.
- Hejdå.
- Hej.

Hon la på luren och vände sig mot Jonne.

- Kan vi inte lyssna på den där skivan vi hörde på i morse?
- Visst, samma sida?
- Ja.

De försvann in i Nisses rum och snart fylldes lägenheten med ljudet från Little Sir Hugh.

Nisse kom hem senare än Jonne. Det var det vanliga hos familjen Lindh. Killarna gick lika många timmar i skolan men Nisse hade längre väg hem. I hallen möttes han av musiken från sitt rum.

- Fullt kräm, sa han till sig själv. Jonne är inte klok. Han kommer att spränga sina trumhinnor en vacker dag.

Han tog av sig skorna och gick in i sitt rum för att vrida ner.

- Oj då, sa han när han kom in i rummet.

På sängen satt Jonne och Annika. Nisse log när han såg hur deras ansikten slog om i rött när han såg dem.

- Du Nisse, sa Annika när volymen hade dämpats och Jonne presenterat henne som en klasskompis, lånar du ut skivor?
- Nä, sa Nisse.
- Näha, sa Annika besviket.
- Men vill du banda av dom ska jag hjälpa dig, sa Nisse.
- Tack, och så skulle vi behöva din hjälp.
- Gärna, vad gäller det?

- Kan du inte följa med till kyrkan ikväll? sa herr Svedenhök till sin fru. Det är församlingsafton och det brukar bli rätt så trevligt på sådana tillställningar.

- Nä, ungarna du vet ...
- Vi skaffar en barnvakt.
- Det går inte så här sent.
- Kan de inte klara sig själva då? Jag menar, Leif är ju ändå nio år.
- Nä, då ringer jag hellre efter en barnvakt.
- Bra, gör det.

Hans fru gick in i sovrummet för att ringa och han själv tog över dukningen av matbordet.

- Om det är något, sa herr Svedenhök, så ring till kyrkan.
- Och se till att barnen lägger sig i tid.
- Det finns lite frukt och sådant i skafferiet. Kaffe, saft och te också, det är bara att välja.
- Ja, det ska nog fixa sig.
- Jag hoppas det.

De tog adjö av barnvakten och gick ut. Med hänvisning till de vackra blommorna hos Persson

nere på hörnet tog herr Svedenhök en liten omväg. Det var inte så att han ville slippa passera hörnet, han skulle bara passera från ett annat håll. Överraskning var kvällen taktik.

- Typisk svikare alltså, sa Stöten
- Bergis hans brud, sa han.
- Ja, hon verkade mopsig.
- Han borde ha stryk.
- Äääh, sa Stöten. Låt honom hållas. Men han får inte komma tillbaka.
- Han tröttnar nog snart på bruden, sa Svempa. Då får vi vår hämnd.
- Titta, sa Peter. Jesus kommer.
- Va fan, han har ju frun med sig. Ska vi säga nåt?
- Ääh, jävla sätt alltså ...

Ingen sa något, alla såg frågande på varandra. Tänkte någon börja? Skulle Jesus få passera ostörd när han hade frun med sig? För en gångs skull anade medlemmarna i gänget ett visst allvar bakom den vanligtvis ansvarslösa leken.

- Måste vi gå förbi ungdomarna där? sa fru Svedenhök.
- Visst, sa herr Svedenhök.
- Jag vet att Eva, hon som bor granne med Svenssons, brukar klaga på att de är högljudda.
- Tomma tunnor skramlar värst, sa herr Svedenhök.

Han log för sig själv när de närmade sig. Det var nu eller aldrig.

- Halleluja på er vänner, sa han och log.

Sju par ögon stirrade förvånat på honom,

- Hur har vi det med Jesu kärlek idag då?

Ingen svarade.

- Bara bra förmodar jag. Får jag rekommendera Matteus 7:12 för dagens bibelstudium, fortsatte han.

Han kände att hans fru också stirrade på honom.

- Vad var det där? sa hon när de var utom hörhåll för gänget.
- Bara ett litet privat skämt vi håller oss med, jag och ungdomarna, sa han.

Hon skakade på huvudet och han skrattade.

- Vad tog det åt honom? utbrast Stöten när den första chocken hade släppt.
- Helt ding verkar det som, sa Peter.
- Varför yra han om Matteus ...
- 7:12, fyllde Stöten i.
- Vad gäller det oss? sa Svempa.
- Helt vickig i roten alltså.

Kapitel 18

Jonne och Annika kom senare än de flesta till ungdomsgården. Gänget hade redan hunnit installera sig i fiket. I alla lokaler låg röken redan som en dimma under taket.

- Hej, sa Leffe. Du är senare än vanligt.
- Ja, sa Jonne. Jag fick lite att göra.
- Jag ser det, sa Leffe och nickade mot Annika. Dom andra sitter i fiket.
- Låt dom sitta.
- Vi skulle bara lämna den här, sa Annika och sträckte fram en pappersrulle.
- Till vad?
- Vi vill att du ska sätta upp den, sa Jonne. Och sätt en penna bredvid så folk kan skriva på?
- Vad gäller det?
- Läs själv.

Leffe rullade ut och läste tyst.

- Gärna, sa han. Fint initiativ ...
- ... Ini ..., började Jonne.
- Initiativ, sa Annika tyst till honom.
- Jaha.
- Jag ska se till att den kommer upp, sa Leffe.
- Tack.

Jonne och Annika vände sig om och gick. Leffe tittade förbryllat efter dem.

- Jonne som inte har bommat en gårdskväll sedan han började sjua, sa han till sig själv.

- Det är slut ni, skrek Kerstin till dem som satt i fiket.
- Va?
- Vi stänger.

Ungdomarna reste sig motvilligt och troppade av mot utgången. Gänget reste sig också.

- Dom har visst band på lördag, sa Stöten.
- Vi får kolla på anslagstavlan.

De stannade till på vägen ut. En affisch skrek ut ett popbandsnamn.

- Synd och Skam, sa någon, det låter ballt.
- Som Alice Cooper goes to hell, sa Stöten.
- Men se här, sa Peter.

Ögonen riktades mot ett plakat till höger om bandets affisch.

”Vi vill ha pingisbordet tillbaka.

Vi vill att årdspersonalen låter den äldre gruppen använda bordet igen under förutsättning att vi följer reglerna. Vi tycker att vi kan utse egna vakter som ser till att de som förstör för andra i pingisrummet blir avstängda från att vara där. Det kanske inte fungerar, men vi tycker att vi åtminstone kan försöka.

Om ni vill ställa upp det som står här ovan så skriv på era namn!”

Under uppmaningen hade namnteckningarna börjat samla sig.

- Jävla kommunistfasoner, sa Svempa och gick ut till sin moppe.

